

การปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 15 - 20 ปี
ที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ในกรุงเทพมหานคร

ห้องสมุดบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญาบัตร
ของ
อนุสรณ์ สมตระกูล

23 เม.ย. 1991

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประธานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2531

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177718

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำคณะนิติศาสตร์ และคณะกรรมการสอยได้พิจารณาปฏิญานี้ผ่าน
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....ประธาน
.....กรรมการ

คณะกรรมการสอย

.....ประธาน
.....กรรมการ
.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือจาก รองศาสตราจารย์ ดร. มหุง
อารยะวิญญู ผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ พงศ์ประยูร และ รองศาสตราจารย์สมสรร
วงษ์น้อยน้อย ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำช่วยเหลือ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนสำเร็จ
ผู้วิจัยขอขานขอมอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ศรียา นิยมธรรม ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ประจักษ์ อภินันท์ภักดิ์ อาจารย์ ดร. หัสนา ชัยพงศ์ ที่กรุณาแนะนำแก้ไขข้อบกพร่อง
และขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. คมเพชร นัทรสุภกุล รองศาสตราจารย์
กมลรัตน์ หล้าสูงเนิน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประนต เค้าฉิม ที่กรุณาตรวจแก้ไขเครื่องมือที่ใช้
ในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์โรงเรียนพินิจประชาสรรค์ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ
ช่วยเหลือและให้กำลังใจด้วยดีตลอดมา โดยเฉพาะขอขอบพระคุณอาจารย์นิรันดร์ จันทร์
ที่กรุณาตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย อาจารย์มานิ ชยวิช ที่ช่วยตรวจแก้ไขคำผิด

ขอขอบคุณ คุณจักรรัตน์ สมตระกูล ที่ให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน และเป็นกำลังใจ
อย่างดียิ่งตลอดมา ตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่ง เสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ขอขอบ เป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดามารดา
ที่ ๆ และครูอาจารย์ทุกท่านของผู้วิจัย ตลอดจนผู้แต่งตำราและแหล่งวิชาการต่างๆ ที่ใช้
ในการวิจัยนี้

อนุสรณ์ สมตระกูล

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
✓	ภูมิหลัง	1
✓	ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	(4)
✓	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
	การปรับตัว	8
	การเขียนร่วมกับเด็กปกติ	19
	ความสำคัญของการได้เข้ากับการปรับตัว	24
	ผลสัมฤทธิ์ในการเขียนกับการปรับตัว	27
	ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดากับการปรับตัว	30
	เพศกับการปรับตัว	30
	สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	33-34
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	35
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	35
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	(37)
✓	วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล	43
	การวิเคราะห์ข้อมูล	44
	การหาค่าอ่านจากจำแนกแบบทดสอบเป็นรายข้อและค่าความเชื่อมั่นของ แบบทดสอบ	44
✓	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	(45)

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
	สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	48
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	50
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	69
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	69
	สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	69
	กลุ่มตัวอย่าง	70
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	70
	วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	70
	การวิเคราะห์ข้อมูล	71
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	72
	อภิปรายผล	74
	ข้อเสนอแนะ	79
	บรรณานุกรม	81
	ภาคผนวก	89

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แสดงประชากร จำแนกตามโรงเรียนและเพศ	36
2	ระดับการปรับตัวของนักเรียน	43
3	ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน	50
4	ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตาม การได้ยิน	51
5	ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	53
6	ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตาม ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา	55
7	ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนก ตามเพศ	58
8	เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามการสูญเสียการได้ยิน	60
9	เปรียบเทียบการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	62
10	เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา	64
11	เปรียบเทียบการปรับตัวด้านบรรยากาศการเรียนการสอน เป็นรายคู่ของ นักเรียน มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามฐานะเศรษฐกิจ ..	66
12	เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามเพศ	67

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1	แสดงโครงสร้างบูรณาการแห่งมูลนิธิภาพ	18
---	---	----

ภูมิหลัง

การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เป็นการเปิดโอกาสในการที่จะให้บริการทางการศึกษาแก่ประชาชนทุกคนให้เท่าเทียมกัน อันเป็นนโยบายของรัฐไม่ว่าบุคคลนั้นจะเป็นคนพิการหรือเป็นคนปกติก็ตาม การให้การศึกษาเป็นทางหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ให้มีโอกาสประสบความสำเร็จในด้านการเรียน การทำงาน และการประกอบอาชีพ ตลอดจนพัฒนาการทางด้านอารมณ์ และสังคมด้วย ดังนั้นการจัดการศึกษาจึงต้องเน้นถึงความสามารถ ความสำเร็จ ถ้าหากเด็กที่มีความผิดปกติทางการได้ยินมีโอกาสเรียนรู้ที่เหมาะสมก็จะดำรงชีวิตที่เหมาะสม จะทำให้ความผิดปกติไร้ความหมายหรือหมดไป เด็กจะมองเห็นความไร้สมรรถภาพของตนเองมากกว่าความผิดปกติของตน นอกจากนี้ยังมุ่งให้เด็กเป็นหัวของตัวเอง มุ่งให้ช่วยตัวเองได้ เพื่อจะไม่เป็นภาระของครอบครัวและสังคม (มดุง อารยะวิญญู 2523 : 5 - 6)

การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีขึ้นในประเทศไทย มี 3 แบบ คือ แบบแรกให้เด็กที่สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป เรียนในโรงเรียนเฉพาะคนหูหนวกด้วยระบบการสอนภาษามือ ภาษาพูด และภาษาเขียนรวมกัน แบบที่สองให้เด็กที่สูญเสียการได้ยินต่ำกว่า 90 เดซิเบล เรียนในโรงเรียนเฉพาะเด็กหูตึงสอนด้วยภาษาพูด ภาษาเขียน แบบที่สามให้เด็กที่สูญเสียการได้ยินต่ำกว่า 90 เดซิเบล เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติ ซึ่งมีการจัดรูปแบบ อาจจะจัดให้เรียนร่วมบางวิชา เรียนร่วมโรงเรียน หรือเรียนร่วมทุกวิชา โดยให้เรียนอยู่ในห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติเลยก็ได้

การจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมห้อง เรียนด้วยกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติ โดยมีจุดมุ่งหมายตามที่ ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม

(ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม 2520 : 179) สรุปได้ว่า เพื่อขยาย
บริการฝึกหัด ช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้เด็กเห็นความงามารดักหัดกับผู้อื่น รู้จัก
ปรับตัว ช่วยลดช่องว่างระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติ นอกจากนี้
ซาเล็ม (Salem. 1971 : 42 - 46) พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียน
ร่วมกับเด็กปกติมีความก้าวหน้าในการปรับตัวทางสังคม - ดังนั้นการจัดให้เด็กที่มีความ
บกพร่องทางการได้ยินได้เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติจึงเป็นการช่วยให้เด็กสามารถ
ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ตามสมควรแก่ศักยภาพ

การที่บุคคลจะมีชีวิตอยู่ภายในสังคมได้อย่างมีความสุขนั้น การปรับตัวให้เข้ากับ
สิ่งแวดล้อมมีความจำเป็นมาก ลาซารัส (Lazarus. 1969 : 17 - 21) กล่าวว่า
มนุษย์ต้องมีการปรับตัวและพฤติกรรมให้สอดคล้องกับความต้องการภายในและสภาพแวดล้อม
ทางสังคม ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมส่วนใหญ่จึงมักเป็นผลมาจากการปรับตัวไม่ดีของ
บุคคล ประยูร นรการณกุล (ประยูร นรการณกุล 2500 : 8) กล่าวว่า การที่บุคคล
สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ดีเป็นลักษณะที่แสดงถึงการเป็นคนปกติ ในด้านตรงกันข้าม
ถ้าบุคคลใดไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ ไม่สามารถปรับพฤติกรรมให้สอดคล้องกับ
สังคมได้ เขาก็จะดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างไม่มีความสุข ตามที่ ผดุง อารยะวิญญู (ผดุง
อารยะวิญญู 2523 : 36) กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาด้าน
อารมณ์มากอันเกิดจากปัญหาการปรับตัว เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เมื่อมีปัญห
ในการติดต่อสื่อสาร วิธีที่เขาใช้ในการปรับตัวมักจะเป็นในรูปการถอยหนี อวดดี ก้าวร้าว
หรือทำในสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับ เมื่อประสบปัญหา ซึ่ง ชอร์ (Shaw. 1970 : 258 - 260)
กล่าวว่า กลวิธีป้องกันตัว ได้แก่ การถอยหนี การทำหิฐฐานะตนเองและผู้อื่น อ้างเหตุผล
หรือนิเสธ พฤติกรรมเหล่านี้ ถ้าใช้อยู่ตลอดเวลาจะก่อให้เกิดบุคลิกภาพที่ไม่พึงปรารถนา

บุคคลจะปรับตัวได้ดีเพียงใดนั้น ในทฤษฎีการปรับตัวของ อีริคสัน ที่ดวงเดือน
หันมุนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจนิก (ดวงเดือน หันมุนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจนิก
2524 : 10 - 12) รวบรวมไว้ว่า ตั้งแต่แรกเกิดเป็นต้นไปนั้น บุคคลมีพัฒนาการทางอารมณ์
เชิงสังคม และบุคลิกภาพไปจนตลอดชีวิต โดยบุคคลอาจเป็นผู้ที่มีความสามารถปรับตัวได้มากน้อย

เพียงไร ในช่วงอายุเท่าใดนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ความสัมพันธ์กับผู้ที่เกี่ยวข้องกับแวดล้อมตน ในช่วงนั้น ๆ นั้นหมายความว่า พัฒนาการทางร่างกาย หัตถคหิต และความสนใจ การเรียนรู้บทบาทของตนเอง เพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ ครู อาจารย์ บรรดาภาคการ เรียนการสอน สังคมภายในโรงเรียนจึงเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีความสำคัญมากต่อการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในช่วงอายุ 15 - 20 ปี แม้ว่าการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะดำเนินไปในลักษณะที่เปลี่ยนแปลงเป็นทุนเดิมเสมอ (วาสนา ศรีมณี 2522 : 8)

ในช่วงอายุ 16 - 20 ปี ที่จัดว่าเป็นวัยรุ่นตอนปลายนี้ เป็นระยะที่จะต้องมีการปรับตัวในค่านิยมให้เข้ากับตนเอง ปรับตัวให้เข้ากับความรู้สึก หัตถคหิตของตน ที่เปลี่ยนแปลงและปรับตัวให้เข้ากับสังคม (อารี ศันท์เจริญรัตน์ 2522 : 164 - 165) เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 70 - 90 เดซิเบล ซึ่งจัดว่าเป็นหูตึงชนิดรุนแรงสามารถบอกชนิดต่าง ๆ ของเสียงที่อยู่รอบตัวได้บ้างพอสมควร อาจแยกเสียงสระต่าง ๆ ได้บ้างมากในการแยกเสียงพยัญชนะแม้จะใช้เครื่องช่วยฟัง ทุกไมค์ก็อย่างมาก มีปัญหาด้านภาษาซึ่งรวมถึงการใช้ศัพท์และการใช้ไวยากรณ์ที่ผิด และเด็กที่สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบล ซึ่งจัดว่าหูหนวกแทบจะไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย แม้จะใช้เครื่องช่วยฟังแล้วก็ตาม มีปัญหามากทั้งการพูดและการฟัง (รจนา หรรพารณห์ 2528 : 13) ลักษณะดังกล่าวนี้ก่อให้เกิดลักษณะทางจิตวิทยาหลายประการ ได้แก่ มีวุฒิภาวะทางค่านิยมต่ำกว่าเด็กปกติบางราย ไม่ได้รับการยอมรับจากคนปกติ และอาจมีพฤติกรรมที่สังคมไม่ยอมรับ มีความรู้สึกที่ตนเองต่ำกว่าบุคคลอื่น ไม่เข้าใจบทบาทของตนเองเพียงพอ ขาดความเข้าใจกฎเกณฑ์ ระเบียบทางสังคม ซึ่งส่งผลต่อการปรับตัวของเด็กในวันนี้ สิ่งที่มีผลต่อการปรับตัวของเด็กที่สำคัญคือ เศรษฐกิจ เพราะเด็กต้องใช้เงินเป็นค่าใช้จ่ายในการทำให้เหมือนกับเพื่อนในกลุ่ม ความสำเร็จในการทำงานเป็นความภาคภูมิใจ ซึ่งก็คือแรงเสริมที่จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมออกมาในแบบที่ดี และทำให้เพื่อนยอมรับความสามารถ ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนจึงเป็นผลของการทำงานในช่วงนี้อีกอย่างหนึ่ง

ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจึงมุ่งศึกษาถึงการปรับตัวในค่านิยมเกี่ยวกับสุขภาพร่างกายและจิตใจตนเอง เพื่อน บรรดาภาคการ เรียนการสอนและบุคคลทั่วไปของเด็กที่มี

ความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 15 - 20 ปี ที่สูญเสียการได้ยินระหว่าง 70 - 90 เดซิเบล และมากกว่า 90 เดซิเบลขึ้นไป โดยคำนึงถึงผลของการเรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ซึ่งเด็กต้องมีการปรับตัวอยู่ตลอดเวลา เพราะอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีการได้ยินปกติ

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบการปรับตัว 4 ด้าน ได้แก่ สภาพร่างกายและจิตใจ เพื่อน บรรยากาศการเรียนการสอน และบุคคลทั่วไป รวมทั้งทุกด้านและแต่ละด้านของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ โดยจำแนกตามสิ่งที่เกี่ยวข้องกับดังนี้
 - 2.1 ระดับการได้ยิน
 - 2.2 ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา
 - 2.3 บลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 2.4 เพศ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้านี้จะทำให้ผู้ปกครอง ครู และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าใจถึงธรรมชาติส่วนหนึ่งของการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อันจะเป็นพื้นฐานสำหรับผู้เกี่ยวข้องทั้งกล่าวได้หาทางช่วยเหลือให้เด็กสามารถปรับตัวเข้ากับบุคคลและสภาพแวดล้อมที่ตนเองเกี่ยวข้องพบปะอยู่เสมอ เพื่อให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ตามอัธยาศัย

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการดำเนินการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการศึกษาไว้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 15 - 20 ปี เรียนรวมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติในโรงเรียนต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2530 จำนวน 35 คน โดยการสุ่มจากประชากรในอัตราส่วน 2 ต่อ 3

2. ตัวแปร

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1.1 ระดับการได้ยิน แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 70 - 90 เดซิเบล และสูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบล

2.1.2 ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว แบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ สูง ปานกลาง ต่ำ

2.1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ สูง ต่ำ

2.1.4 เพศ ได้แก่ ชาย และหญิง

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการปรับตัว 4 ด้าน ได้แก่

2.2.1 สภาพร่างกายและจิตใจของตนเอง

2.2.2 เพื่อน

2.2.3 บรรยากาศการเรียนการสอน

2.2.4 บุคคลทั่วไป)

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. การปรับตัว หมายถึง การแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยไม่มีความคับข้องใจ ชัดแจ้ง ในใจหรือวิตกกังวล ประพฤติตนไปตามแนวทางส่วนใหญ่ของสังคม ตลอดจนเข้าใจสภาพตนเอง สร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้อย่างดี และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ในการศึกษาครั้งนี้ ศึกษาการปรับตัวทั้งหมด 4 ด้าน ได้แก่

1.1 การปรับตัวของนักเรียนด้านสภาพร่างกายและจิตใจของตนเอง หมายถึง การปรับตัวของนักเรียนในด้านการดูแลรักษา และใช้ร่างกายได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีการยอมรับสภาพร่างกายของตนเอง มีการตัดสินใจที่ด้วยตนเอง มีความมั่นคงทางอารมณ์ มีความรักความผูกพัน โภยรู้สึกไม่ตึงตังหรือขึ้นต่อผู้อื่น

1.2 การปรับตัวของนักเรียนกับเพื่อน หมายถึง การปรับตัวของนักเรียนในด้านการทำงานหรือการสังสรรค์กับเพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ วัดได้โดยใช้แบบสอบถาม การปรับตัวของนักเรียนกับเพื่อน

1.3 การปรับตัวของนักเรียนด้านบรรยากาศการเรียนการสอน หมายถึง การปรับตัวของนักเรียนต่อกิจกรรมต่าง ๆ เนื้อหาวิชา ระเบียบวินัย หลักสูตร สภาพภายในห้องเรียนและนอกห้องเรียนอุปกรณ์การเรียน ฯลฯ วัดได้โดยใช้แบบสอบถามการปรับตัวของนักเรียนกับบรรยากาศการเรียนการสอน

1.4 การปรับตัวของนักเรียนกับบุคคลทั่วไป หมายถึง การปรับตัวของนักเรียนในด้านการติดต่อประสานงาน เข้าร่วมกิจกรรมที่สัมพันธ์กับบุคคลทั่วไป ตลอดจนการมีทัศนคติที่ดีต่อผู้อื่น วัดได้โดยใช้แบบสอบถามการปรับตัวของนักเรียนกับบุคคลทั่วไป

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง นักเรียนที่มีสภาพการได้ยิน ซึ่งเมื่อทำการวัดการได้ยินค่าสูงสุดด้วยเสียงบริสุทธิ์เป็น เดซิเบล (dB) ณ ความถี่ 500, 1,000 และ 2,000 รอบต่อวินาที ได้ค่าเฉลี่ยความไวอันน้อยที่สุดที่วัดได้จากความถี่ของคลื่นเสียงในหูข้างที่ต่ำกว่าตั้งแต่ 70 เดซิเบลขึ้นไป แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่วัดได้จากความถี่ของคลื่นเสียงในหูข้างที่ต่ำกว่า ตั้งแต่ 70 - 90 เดซิเบล และกลุ่มที่วัดได้จากความถี่ของคลื่นเสียงในหูข้างที่ต่ำกว่าตั้งแต่ 90 เดซิเบลขึ้นไป โดยมีสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์ปกติและไม่มีความพิการซ้ำซ้อนอายุระหว่าง 15 - 20 ปี

3. ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง ฐานะครอบครัวของนักเรียน โดยยึดถือเกณฑ์รายได้ประจำเดือนของบิดามารดา แบ่งเป็น 3 ระดับ แบ่งตามรายได้ประจำเดือนของบิดามารดาในกลุ่มตัวอย่าง

3.1 ฐานะทางเศรษฐกิจสูง หมายถึง ครอบครัวที่มีรายได้มากกว่า 11,000 บาท/เดือน

3.2 ฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง หมายถึง ครอบครัวที่มีรายได้ระหว่าง 4,000 - 11,000 บาท/เดือน

3.3 ฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ หมายถึง ครอบครัวที่มีรายได้ต่ำกว่า 4,000 บาท/เดือน

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลเฉลี่ยของคะแนนการสอบปลายภาค เรียนที่ 1 และปลายภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง ผลเฉลี่ยของคะแนนการสอบ ปลายภาคเรียนที่ 1 และปลายภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 ต่ำกว่า 2.00

4.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง ผลเฉลี่ยของคะแนนสอบปลาย ภาคเรียนที่ 1 และปลายภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529 ตั้งแต่ 2.01 ขึ้นไป

5. การเรียนร่วม หมายถึง การจัดให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนอยู่ในห้องเรียนเดียวกันกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติ ในการศึกษาครั้งนี้จะเลือกเฉพาะ นักเรียนที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตอนปลาย และ อาชีวศึกษา

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วแยกออกมาเป็นหัวข้อเรื่องได้ดังต่อไปนี้

1. การปรับตัว

1.1 ความหมายของการปรับตัว

1.2 ทฤษฎีการปรับตัวของ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตามแนว

ความคิดของอีริคสัน

1.3 สาเหตุที่ต้องมีการปรับตัว

1.4 การปรับตัวของเด็กอายุ 15 - 20 ปี

1.5 ประเภทของการปรับตัว

1.6 ลักษณะของการปรับตัวที่ดี

1.7 สิ่งที่ต้องเผชิญกับการปรับตัว

2. การเรียนร่วมกับ เด็กปกติ

3. ความสำคัญของการได้ยินกับการปรับตัว

4. ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดากับการปรับตัว

5. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนกับการปรับตัว

6. เพศกับการปรับตัว

การปรับตัว

ความหมายของการปรับตัว

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการปรับตัวไว้คล้ายคลึงกัน

ดังนี้

แชฟเฟอร์ และโซเบน (Shaffer and Shoben. 1956 : 56) ได้ชี้ให้เห็น โดยสรุปว่า การปรับตัวนั้น ก็คือ การลดหรือการทำให้เกิดความพอใจในแรงขับนั้นเอง

เบอร์ทรันด์ (Bertrand. 1958 : 320) ให้ความหมายการปรับตัวว่าเป็นกระบวนการทางสังคมที่เกิดขึ้นกับบุคคล จะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตามในการที่จะเลือกทางเลือกต่าง ๆ เพื่อการปฏิบัติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทางเลือกปฏิบัติดังกล่าวนั้น อาจเป็นการหลีกเลี่ยง การทำให้ลดลงหรือทำให้หมดไป ซึ่งขัดแย้งระหว่างบุคคลหรือกลุ่ม พฤติกรรมดังกล่าวจะเกิดขึ้นในลักษณะของการปฏิบัติทางคอมแพนซึ่งกันและกัน (Reciprocal adjustment)

โลวิงเจอร์ และออสโซริโอ (Loevinger and Ossorio. 1959 : 392 - 394) ได้กล่าวถึงลักษณะนิยามของการปรับตัวว่า พฤติกรรมหรือปรากฏการณ์ของการพิจารณาตนเองอยู่ในระดับต่ำ เช่น มีความพอใจในตนเองน้อย มีการยอมรับตนเองน้อย ความใกล้ชิดหรือผสมผสานระหว่างตนจริงกับตนในอุดมคติว่า พฤติกรรมหรือปรากฏการณ์ดังกล่าวจะเป็นลักษณะของความสามารถในการปรับตัวไม่ดีและในทางตรงกันข้าม การมีพฤติกรรมหรือปรากฏการณ์ การพิจารณาตนเองอยู่ในระดับสูง เช่น มีความพอใจในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีค่า เป็นพฤติกรรมหรือปรากฏการณ์ ที่แสดงให้เห็นถึงการปรับตัวที่ดี

กิลเมอร์ (Gilmer. 1971 : 75) ได้อธิบายว่า การปรับตัวเป็นความพยายามที่จะทำให้เกิดขึ้น ซึ่งความสมดุลระหว่างความต้องการสิ่งเราและโอกาสที่มีอยู่ภายในสิ่งแวดล้อมหนึ่ง ๆ หรืออาจจะกล่าวในอีกความหมายหนึ่งได้ว่า เป็นกระบวนการที่มนุษย์มีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว เป็นการปรับตัวเข้ากับปัญหา รวมความหมายถึงการปรับสภาพปัญหาที่เป็นอยู่ให้เข้ากับความต้องการด้วย

อรัญญ์ ชื่นมนุญย์ (อรัญญ์ ชื่นมนุญย์ ม.ป.ป. : 1) ได้อธิบายว่า การปรับตัวก็คือ ปฏิริยาของเราที่มีต่อสิ่งแวดล้อมนั่นเอง คนเราแต่ละคนจะพยายามฟันฝ่าให้ได้ในสิ่งที่อยากได้ให้สำเร็จถึงจุดหมายแต่ละอย่างที่เราวางไว้ พยายามให้ความหวังถูกลงไป สมความปรารถนา แต่ละคนเกี่ยวกับคนเราก็จะอยู่ภายใต้อิทธิพลความกดดัน บังคับของสิ่งแวดล้อม ให้ประพฤตินั้นในแนวใดแนวหนึ่ง แล้วแสดงอาการ กาลเทศะหนึ่ง ๆ ไป ดังนั้น การปรับตัวจะรวมถึงการป้องกันไม่ให้เกิดความต้องการส่วนตนให้สอดคล้องกับความต้องการของสิ่งแวดล้อมด้วย

สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม (สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม 2518 : 142-143) ได้ขยายว่า การปรับตัวคือลักษณะการกระทำในเรื่อง ความต้องการของมนุษย์ แบ่งออกเป็นสองประเภทใหญ่ ๆ คือ ความต้องการทางกาย ซึ่งหมายถึง ความต้องการอาหาร น้ำ ออกกำลังกาย ขี้ถ่าย และความต้องการอีกอย่างหนึ่ง คือ ความต้องการตำแหน่งทางสังคม ความปลอดภัย ความรัก ความเป็นอิสระ และความสำเร็วจึงนั้น การที่มนุษย์ตอบสนองความต้องการของตนเอง จึงเป็นความพยายามที่ต้องการให้การกระทำของตนเองสอดคล้องกับสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เขาอาศัยอยู่ จึงจะทำให้เราสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การปรับตัว หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างแรงขับภายใน และสิ่งเร้าที่อยู่ภายนอก การปรับตัวนี้เป็นผลมาจากการเรียนรู้ทางสังคม นั่นคือเรียนรู้ตนเอง และเรียนรู้สภาพแวดล้อม บุคคลสามารถควบคุมพฤติกรรมบางอย่างได้ บางอย่างก็ควบคุมไม่ได้ พฤติกรรมที่ควบคุมได้นั้นมักเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงการปรับตัวที่ดี ส่วน พฤติกรรมที่ควบคุมไม่ได้ นั้น มักเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการปรับตัวที่ไม่ดี

ทฤษฎีการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตามแนวความคิดของอีริกสัน

ทริยา นิยมธรรม (ทริยา นิยมธรรม 2519 : 175 - 185) ได้กล่าวถึง ทฤษฎีของอีริกสัน (Erikson) ถึงสาเหตุที่ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีการปรับตัวในระยะต่าง ๆ แตกต่างไปจากเด็กปกติว่า อีริกสันได้แบ่งพัฒนาการของมนุษย์เป็นระยะ ๆ คือ ระยะแรกอายุ 0 - 18 เดือน เป็นช่วงของการพัฒนาความไว้วางใจหรือความไม่ไว้วางใจ ความบกพร่องทางการได้ยินทำให้เกิดขาดประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ ขาดความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมและรู้สึกไม่ปลอดภัยอันส่งผลให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินขาดความไว้วางใจ มีพัฒนาการทางอารมณ์ไม่มั่นคงทำให้ขาดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง และสิ่งแวดล้อม ต่อมาในระยะที่สองอายุระหว่าง 18 - 30 เดือน เป็นช่วงของการพัฒนาความรับผิดชอบที่ต้องเป็นไปโดยอัตโนมัติ หรือความรู้สึกอับอายและสับสน เด็กปกติจะใช้การติดต่อกับสื่อความหมายช่วยประกอบการทำกิจกรรมต่าง ๆ แต่สำหรับเด็กที่มีความบกพร่อง

ทางการไคยีนชาติโอกาสในการใช้ภาษาสื่อความหมาย กิจกรรมต่าง ๆ จึงอยู่ในลักษณะที่ถูกทำให้โดยไม่มีกรอบอธิบายถึงเหตุผลที่พึงปฏิบัติตาม ถ้าหากชักขึ้นเนื่องจากไม่เข้าใจที่ว่าคือวัน ความสัมพันธ์ระหว่างตัวเด็กกับสิ่งแวดล้อมขาดความมั่นคง เป็นผลให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยีนต้องเริ่มพัฒนาความรู้สึกรับผิดชอบเร็วกว่าปกติแต่ไม่สมบูรณ์ และเต็มไปด้วยความสงสัย ซึ่งตรงข้ามกับเด็กปกติที่มีพัฒนาการด้านความรู้สึกรับผิดชอบเป็นไปอย่างอัตโนมัติและสมบูรณ์ ส่วนระยะที่สามอายุ $2\frac{1}{2}$ - 6 ปี เป็นช่วงระยะที่เด็กเริ่มมีความริเริ่มและความรู้สึกรับผิดชอบ เด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยีนในช่วงนี้ต้องใช้เวลามากส่วนมากเพื่อพัฒนาการทางภาษาและการรับรู้ อันได้จากการเรียนการสอน การทำกิจกรรมที่แตกต่างไปจากเด็กปกติ จึงทำให้ขาดโอกาสที่จะพัฒนาทางด้านสังคมและความคิดริเริ่ม เป็นผลให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยีนเกิดความท้อแท้ใจมีปัญหาสุขภาพจิต เกิดความรู้สึกลัวว่า เหว่ วิตกกังวล ผิดหวังและมีความต้องการให้ผู้อื่นได้รับรู้ในสิ่งที่ตนต้องการมากยิ่งขึ้น ปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวนี้อาจจะมีปริมาณเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงผู้ใหญ่ ในระยะที่สี่อายุ 6 - 12 ปี เป็นช่วงของการเกิดปมเค้น ปมค้อย เด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยีนถูกจำกัดในเรื่องของการทำงานและความคิดเหมือนกับทุกระยะที่ผ่านมาจนเหมือนกับเป็นบุคคลที่ไม่มีความคิดเป็นของตนเอง เกิดความรู้สึกว่าตนค้อยกว่าผู้อื่น ในด้านการเรียนจะรู้สึกว่าตนมีปมค้อยทางด้านวิชาการซึ่งไม่สามารถเรียนได้เหมือนกับเด็กปกติและในด้านการพูดโดยทั่ว ๆ ไปเด็กจะเกิดความท้อแท้มาก เนื่องจากความอึดเฉว และขาดแรงจูงใจในการพูด นอกจากนี้ยังมีความผิดหวังจากการใช้เครื่องมือในการสื่อความหมายหรือความผิดหวังทางสังคมในเรื่องการคบเพื่อน ซึ่งฮิริคสันถือว่าสิ่งเหล่านี้สำคัญมาก และเป็นสาเหตุทำให้เด็กเกิดท้อถอยในการเขียนแบบหรือฝึกทักษะการใช้เครื่องมือในการสื่อความหมาย และทำให้เกิดว่าเหว่ในที่สุดก็จะแยกตนเองออกจากผู้อื่น และในระยะที่ห้า อายุ 13 - 18 ปี เป็นช่วงที่เด็กเสาะแสวงหาบุคคล คอยจอนแนวคิดเพื่อช่วยให้เกิดความไว้วางใจหรือเป็นรูปแบบเด็กวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการไคยีนต้องรับทั่วในสองสถานการณ์ คือต้องยอมรับตนเองและในขณะเดียวกันก็ต้องเรียนรู้การเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับร่างกายและจิตใจของตนจากเด็กเป็นผู้ใหญ่ ในวัยนี้เด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยีนที่พูดได้มีปัญหาในการจัดตนเอง เข้าเป็นหมู่เป็นพวกเป็นเหตุให้เกิดความรู้สึกสับสนในการ เข้ากลุ่มและมีความรู้สึกว่าคุณเด้ได้เป็นสมาชิก

ของกลุ่มโลกกลุ่มหนึ่งโดยแท้จริง

การปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินของอีริกสัน แสดงให้เห็นว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีพัฒนาการแต่ละขั้นบกพร่อง ส่งผลให้พัฒนาการขั้นต่อ ๆ มาหลอมบกพร่องไม่สมบูรณ์ตามควร จึงทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในช่วง อายุ 15 - 20 ปี เกิดความสับสนในการปรับตัว ทั้งในด้านที่เกี่ยวกับตนเองและการเข้ากลุ่ม

สาเหตุที่ต้องมีการปรับตัว

ความคิดเกี่ยวกับการปรับตัวมีกำเนิดมาจากวิชาชีววิทยาซึ่ง คาร์วิน (Darwin) เป็นคนแรกที่เริ่มใช้คำนี้ในทฤษฎีของเขา ซึ่งว่าด้วยการวิวัฒนาการ เมื่อปี ค.ศ. 1859 โดยใช้คำว่า "adaptation" ซึ่งพอจะสรุปได้ว่า สิ่งมีชีวิตที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับ สภาพแวดล้อมของโลกที่เต็มไปด้วยภัยอันตรายต่าง ๆ ได้เท่านั้นที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ ต่อมานักจิตวิทยาได้ขอเพิ่มคำ adaptation มาใช้ แล้วให้ชื่อใหม่ว่าเป็น "adjustment" ซึ่งคำทั้งสองนี้ต่างก็ถูกนำมาศึกษาเพื่อให้เข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์และสัตว์ การปรับตัว ในแง่ชีววิทยา เป็นการปรับตัวที่เป็นไปตามสภาพความต้องการของร่างกาย แต่ในแง่ ของจิตวิทยา หมายถึง การปรับตัวที่เป็นไปตามสภาพความต้องการของจิตใจ (Lazarus, 1969 : 17 - 18) ซึ่งการปรับตัวของมนุษย์เป็นไปตามแรงผลักดันสองอย่าง คือ

1. แรงผลักดันจากภายนอก (External demands) เกิดจากการที่มนุษย์ ต้องอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อม การที่มนุษย์ต้องอยู่ร่วมกันและต้องผูกพันกับผู้อื่น ดังนั้นคนเรา จึงต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและสังคม ซึ่งเริ่มตั้งแต่วัยเด็กจนถึงวัยผู้ใหญ่
2. แรงผลักดันจากภายใน (Internal demands) อันได้แก่ ความต้องการ อาหาร น้ำ และความอบอุ่น เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความสุขสบาย และอีกส่วน หนึ่งเกิดจากสภาวะทางจิต ซึ่งเป็นผลของการเรียนรู้ เช่น ความต้องการความอบอุ่นใจ ความต้องการเป็นที่ยอมรับของสังคม และความต้องการความสำเร็จ

ซูปาณี สนธิรัตน์ (ซูปาณี สนธิรัตน์ 2527 : 79 - 80) กล่าวว่า บุคคล ที่มีการทางกายจะถูกกดดันทั้งภายนอกและภายในตนเอง การรับรู้ที่ตนเองแตกต่างจาก คนอื่นก่อให้เกิดความวิตกกังวล รู้สึกว่าตนเองไม่มีค่า มีความรู้สึกไวต่อความรู้สึกนึกคิด

และหาทางของผู้อื่นที่มีข้อบกพร่อง ต้องการความเข้าใจในปัญหาของตนมากกว่าความสงสาร
จากเอกสารทั้งกล่าวแสดงให้เห็นว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต้อง
ปรับตัวเข้ากับทั้งทางร่างกายและจิตใจของตนเอง และสิ่งแวดล้อม ทั้ง 2 อย่างนี้ มีผล
มาจากการเรียนรู้ และความต้องการของร่างกาย

การปรับตัวของเด็กอายุ 15 - 20 ปี

สุภาพรชน โคตรจำรัส (สุภาพรชน โคตรจำรัส 2527 : 136 - 150)
ได้กล่าวถึง การปรับตัวของเด็กอายุ 15 - 20 ปี ไว้ดังนี้คือ

1. สิ่งแวดล้อมและบทบาททางสังคมที่สำคัญ

ในระยะวัยรุ่นตอนปลาย คือ อายุประมาณ 15 - 20 ปี สังคมในโรงเรียน
มัธยมศึกษาและมหาวิทยาลัย ให้ประสบการณ์ที่กว้างขวางและซับซ้อนยิ่งขึ้น ในวัยนี้บุคคล
ได้รับการคาดหวังให้เรียนรู้พฤติกรรมบางอย่างแบบผู้ใหญ่ ร่วมในการจัดกิจกรรมบางอย่าง
แบบผู้ใหญ่ เรียนรู้บทบาทผู้ดำเนินงาน ผู้นำ ผู้ตาม ผู้เสนอแนะ ผู้ดูแลควบคุมและให้
คำแนะนำ และผู้ร่วมงาน จะเห็นได้ว่ากลุ่มเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน รวมทั้งบุคคลและสิ่งที่
วัยรุ่นยึดถือเป็นแบบอย่าง เป็นสิ่งแวดล้อมทางสังคมที่สำคัญยิ่ง

2. ลักษณะพัฒนาการที่สำคัญ

2.1 การรู้จักสร้างความสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับเพื่อนรุ่นราวคราวเดียวกัน
ทั้งที่เป็นเพศเดียวกันและต่างเพศ

2.2 ความสามารถในการเรียนรู้บทบาททางสังคมที่เหมาะสมกับเพศตน

2.3 ความเข้าใจยอมรับพัฒนาการทางร่างกายของตนและใช้อย่างมี

ประสิทธิภาพ

2.4 ความผูกพันกับบิดามารดาและผู้ใหญ่โดยเป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้องพึ่งพิง
ทางอารมณ์แบบเด็ก

2.5 ความมั่นใจในเศรษฐกิจการเงินของตน

2.6 การเลือกเตรียมตัวเพื่องานอาชีพ

2.7 การเตรียมตัวเพื่อชีวิตสมรสและครอบครัว

2.8 การพัฒนาทักษะและความคิดรวบยอด หรือโน้ตค้นทางค่านิยมที่จำเป็นสำหรับการเป็นพลเมืองดี

2.9 การพัฒนาพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม

2.10 การพัฒนาค่านิยมและจริยธรรมเพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติตน
ลักษณะพัฒนาการที่สำคัญที่ควรพัฒนาให้ได้ คือ การมีความเข้าใจและรู้จักตนเอง

(Ego identity)

3. พฤติกรรมการเผชิญและควบคุมสิ่งแวดล้อม

พฤติกรรมทางสังคมที่พึงพัฒนาได้คือ พฤติกรรมปฏิสัมพันธ์ การปฏิบัติต่อกัน มีสัมพันธ์สภาพที่ใกล้ชิดและเท่าเทียมกัน พฤติกรรมที่แสดงออกไม่ได้เกิดจากการยอมตามกลุ่มเป็นส่วนใหญ่ เช่นในวัยรุ่นตอนต้น แต่เกิดจากการพิจารณาไตร่ตรอง และการตัดสินใจด้วยตัวเองมากกว่า ประกอบด้วย การให้ความไว้วางใจ การร่วมประสบการณ์ การทำตามคำมั่นสัญญา การเก็บความลับ การรับฟังคำแนะนำและคำวิจารณ์ได้ ตอบสนองทั้งความต้องการของผู้อื่นและตนเอง มีความรับผิดชอบในการทำโครงการร่วมกัน รวมทั้งมีความสามารถในการเป็นผู้นำ มีพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จ การทำงานที่มีประสิทธิภาพและมีการตัดสินใจในคุณค่า พัฒนามาตรฐานการประพฤติปฏิบัติของตน

พฤติกรรมการเผชิญและควบคุมสิ่งแวดล้อมเหล่านี้ เป็นผลจากความสำเร็จในการพัฒนาการตามขั้นตอนการของวัยรุ่นทั้ง 10 ประการ ตามลักษณะพัฒนาการที่สำคัญ ดังกล่าวในข้อ 2

จากเอกสารดังกล่าวสรุปการปรับตัวของเด็กอายุ 15 - 20 ปีได้ว่า สิ่งแวดล้อมที่เด็กกำลังพบเห็นอยู่ในช่วงนี้มีบทบาทต่อการปรับตัวของเด็กมากพร้อมกันนั้นยังมีการเกี่ยวข้องกับเพื่อนต่างเพศ ชีวิตสมรส เป็นตัวของตัวเอง เศรษฐกิจและอาชีพ ความคิดค่านิยม จริยธรรม ความรับผิดชอบทางสังคม พฤติกรรมที่ควรจะเป็นของเด็กวัยนี้คือ การตัดสินใจได้ด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพ และมีคุณค่า

ประเภทของการปรับตัว

กิลเมอร์ (Gilmer. 1971 : 111 - 113) ได้กล่าวถึงการปรับตัวของบุคคลว่า ประกอบไปด้วย 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ประเภทที่ต่อสู้หรือเผชิญหน้ากับปัญหา (Fight) โดยแยกออกเป็นวิธีการต่าง ๆ คือ

1.1 การหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง (Rationalization)

1.2 การโยนความผิดไปให้ผู้อื่น (Projection)

1.3 การย้ายอารมณ์ (Displacement)

1.4 การชดเชย (Compensation)

1.5 การระบาย (Sublimation) เป็นต้น

2. ประเภทที่หลีกเลี่ยงหนีปัญหา (Flight) โดยการปรับตัวเป็นวิธีการต่าง ๆ

คือ

2.1 การแยกตัวอยู่คนเดียว (Isolation)

2.2 การปฏิเสธ (Denial)

2.3 การแตกกลุ่ม (Dissociation)

2.4 การถดถอย (Regression) เป็นต้น

สุภาณี สนธิรัตน์ (สุภาณี สนธิรัตน์ 2527) กล่าวถึง ลักษณะของที่มีความบกพร่องทางการไคยีนว่า

1. มีแนวโน้มที่จะสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลที่ผิดปกติอื่น ๆ มากกว่าบุคคลปกติ

2. จะเลือกการให้รางวัลมากกว่าการลงโทษ

3. สนใจกับสิ่งที่จะลดความเบี่ยงเบนและจะประพฤติในทางที่จะทำให้การเบี่ยงเบนนั้นลดน้อยลง

4. มักมีหรือที่จะเปิดเผยตนเองต่อสาธารณะ โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ต้องให้ความสนิทสนม หรือได้รับการคุกคาม

รจนา พรหมานนท์ (รจนา พรหมานนท์ 2528 : 87 - 89) ยังกล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการไคยีน มีทัศนคติลบ ซึ่งมีความคิดแคบ เก็บตัว มีความรู้สึกว่าตัวเองค้อยต่ำ ตลอดจนมีความแค้นเคืองบุคคลอื่น รวมทั้งตนเอง

ประเภทการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สรุปได้ว่าการปรับตัวประเภทที่ต่อสู้หรือเผชิญหน้ากับปัญหา ในรูปแบบการก้าวร้าว อวดดี น้อยกว่าการปรับตัวประเภทหลีกเลี่ยงปัญหา ในรูปแบบการแยกตัวอยู่คนเดียว การปฏิเสธ การเข้ากลุ่มเฉพาะพวกเดียวกันและการถกถอย

ลักษณะการปรับตัวที่ดี

โรเจอร์ (Rogers. 1947 : 358) กล่าวถึงลักษณะการปรับตัวที่ดีว่า การปรับตัวที่ดี คือ บุคคลที่มีความเข้าใจตนเอง และเข้าใจบุคลิภาพของตนเองได้ โรเจอร์ ได้อธิบายต่อไปว่า เมื่อบุคคลรู้จักตนเอง รู้จักคุณภาพ ความสามารถ แรงบันดาลใจ และทัศนคติที่มีต่อตัวเอง ตลอดจนเข้าใจ สัมพันธภาพที่มีต่อบุคคลอื่นก็จะไม่มีความตึงเครียด ซึ่งเป็นการปรับตัวที่ดีทางจิตวิทยา

เฮิร์ลอค (Hurlock. 1950 : 428) ได้สรุปว่า ถ้าเด็กมีการปรับตัวดี จะมีลักษณะยอมรับสภาพของตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเองว่าสามารถจะช่วยเหลือผู้อื่นได้ มีความเป็นประชาธิปไตย มีวิสัยทัศน์ความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ และสนใจคนอื่น นอกจากนี้ เฮิร์ลอค ยังให้หลักพิจารณาถึงลักษณะของการปรับตัวที่ดีไว้ประการ คือ

1. การแสดงออก (Over performance) ถ้าหากว่าพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นเหมาะสมกับความคาดหวังของกลุ่ม อายุ และระดับของพัฒนาการแล้ว ก็จะเป็นที่ยอมรับของกลุ่ม
2. สามารถปรับตัวเข้ากับบุคคลในทุกกลุ่ม เด็กบางคนอาจปรับตัวเข้ากับบุคคลในครอบครัวได้ แต่กับบุคคลอื่นไม่กล้า เห็นขมอาย เป็นต้น
3. มีทัศนคติที่ดีต่อคนอื่น
4. มีความพอใจในตนเอง

แต่ลักษณะทางอารมณ์ จิตใจ และพฤติกรรมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น มีลักษณะที่ขัดแย้งกับลักษณะการปรับตัวที่ดีกล่าวนั้นมาแล้ว ดังนี้

สิ่งที่หูไม่ได้ยินและพูดไม่ได้ ทำให้เด็กขาดภาษาที่จะสื่อความคิด ความรู้สึก ความต้องการของตนแก่ผู้อื่น เด็กผู้พิการจึงแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่บ่งถึงการไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเอง เช่น ชีโมโห เอาแต่ใจ ก้าวร้าว ขาดความยับยั้งชั่งใจ ไม่ทำตามระเบียบข้อบังคับ เห็นแก่ตัว จากบทความเรื่องเดียวกันนี้ สรุปพฤติกรรมของเด็กได้ดีกว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน รู้สึก

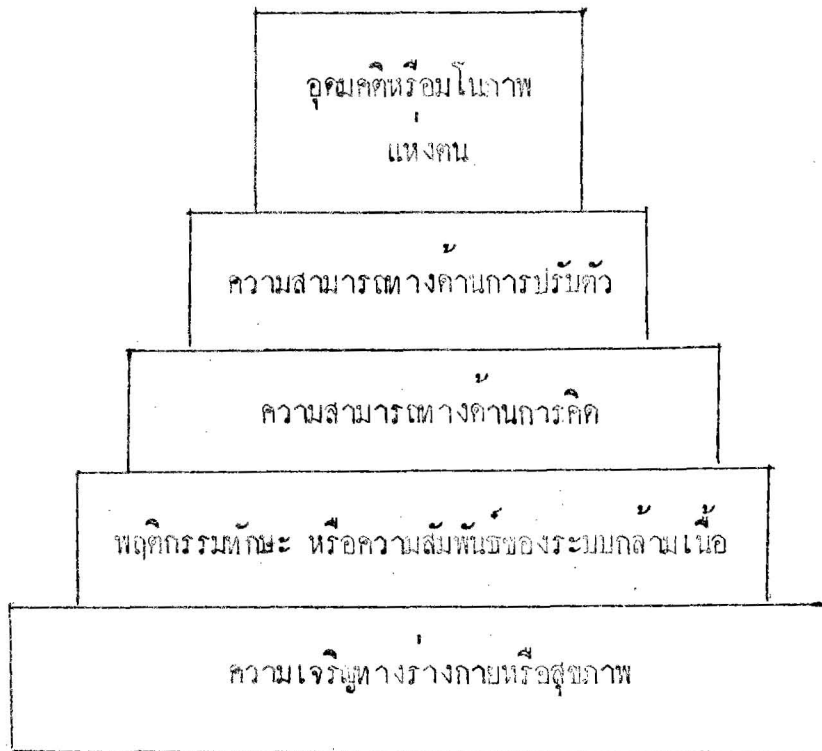
ขาดความอบอุ่น รู้สึกไม่ปลอดภัย ไม่มีความมั่นคงทางจิตใจ ไม่มีความสุข โอ้อวด ทอตนาคำสั่ง
บางรายแยกตัว ไม่สนใจความเป็นไปรอบตัว วิตกกังวล รู้สึกอิจฉาภรรยาพี่น้องที่ปกติเห็นว่าพ่อแม่
เอาใจใส่มากกว่าเขา หวาระแวง ไม่ไว้วางใจใคร อาจกลัวในสิ่งบางอย่างโดยไม่สมเหตุสมผล
(รจนา พรพรรณนต 2528 : 87 - 89)

ผลงานการวิจัยของมัวร์ (Moore. 1978) กล่าวว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการ
ได้ยินเป็นเด็กที่ขี้อาย มีลักษณะสมยอมไม่กล้าเชื่อถือ โดยเฉพาะในกลุ่มวัย 13 - 19 ปี
จะมีความไม่มั่นคงทางอารมณ์สูง มีอาการเขื่องซึม วิตกกังวลและหวาดระแวง

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวมาแล้วจะเห็นว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
มักจะมีลักษณะทางอารมณ์ จิตใจ และพฤติกรรมที่แสดงออกว่าปรับตัวไม่ได้ ผู้วิจัยจึงสนใจถึงการปรับตัว
ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่รัฐบาล ได้พยายามช่วยเหลือโดยการจัดให้เข้าเรียนรวม
ห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ว่ามีการปรับตัวได้ดีหรือไม่

สิ่งที่ส่งผลต่อการปรับตัว

คลอดเมียร์ และริฟเฟิล (Klausmeir and Ripple. 1971 : 557) กล่าวว่า
บุคลิกภาพของมนุษย์แสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมของบุคคลนั้นเป็นไปตามโครงสร้าง
บุรณาการ ซึ่งแสดงได้ทั้งภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ ๑ แสดงโครงสร้างบูรณาการแห่งบุคลิกภาพ

อิทธิพลของโครงสร้างบูรณาการแห่งบุคลิกภาพที่มีต่อพฤติกรรมของมนุษย์นั้น คลอสแบร์ แยกกล่าวถึงแต่ละด้าน ด้านสุขภาพและพฤติกรรมทักษะ (Health and psychomotor skills) กล่าวไว้ว่า ความบกพร่องในด้านหนึ่งด้านใดหรือหลาย ๆ ด้านของพฤติกรรมทักษะอาจก่อให้เกิดการขัดขวางบูรณาการทางบุคลิกภาพของบุคคล การที่บุคคลไม่สามารถใช้หรือแสดงทักษะทางร่างกาย (Physical skill) อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมไม่ทางการราว หรือในทางที่ขัดต่อความต้องการของสังคมได้ ดังนั้นในการศึกษาการปรับตัว จึงต้องคำนึงถึงลักษณะทางกายภาพ และสุขภาพ สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทักษะการได้ยิน ทักษะการใช้ภาษา และทักษะการสื่อสารจึงมีส่วนร่วมด้วย

การเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติ

คาร์ชเมอร์ และไทรบัส (Karchmer and Trybus. 1977 : 1 - 2) กล่าวว่า การเรียนรู้ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง การที่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ใช้เวลาทั้งหมดหรือใช้เวลาบางส่วนเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติ ซึ่งอาจจัดในรูปแบบต่าง ๆ คือ

1. จัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติในบางเวลา โดยใช้เวลาส่วนหนึ่งเรียนเฉพาะกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และใช้เวลาส่วนหนึ่งเรียนกับเด็กปกติ
2. จัดเป็นห้องพิเศษสำหรับให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเด็กปกติมาเรียนร่วมกันในบางเวลาหรือวิชาที่กำหนดแน่นอน เพื่อให้เด็กทั้งสองกลุ่มได้เรียนและทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกัน ได้ทำความรู้จักคุ้นเคยและช่วยเหลือกันและกัน
3. จัดเป็นโครงการเรียนรวมชนิดที่ให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนอยู่ในชั้นเรียนร่วมกับเด็กปกติ แต่มีชั่วโมงที่จะต้องได้รับการสอนและฝึกเป็นพิเศษ จากครูหรือผู้ที่มีความชำนาญในด้านการสอนเด็กเหล่านี้
4. จัดเป็นโครงการเรียนรวมชั้นโดยตลอดคือ จัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้เรียนและทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับเด็กปกติเหมือนเด็กปกติทุกอย่าง โดยไม่มีชั่วโมงสอนพิเศษในแต่ละวัน แต่จะมีการติดตามผลตลอดจนการให้ความช่วยเหลือหรือแก้ไขเป็นพิเศษจากครูหรือผู้ชำนาญที่ทำงานเกี่ยวข้องทางด้านการศึกษาแก่เด็กเหล่านี้ เพื่อให้ความช่วยเหลือเป็นรายบุคคล

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม (ศรียา นิยมธรรม และประภัสร นิยมธรรม 2519 : 179) กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนรู้ร่วมกับเด็กปกติว่า เพื่อขยายบริการการฝึกฟัง และเพื่อส่งเสริมทักษะในการติดต่อสื่อความหมาย โดยเฉพาะการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยคาดว่าสภาพเช่นนี้จะช่วยให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินประสบ

ความสำเร็จในด้านวิชาการและสังคมหรือลดช่องว่างทางสังคมระหว่างเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติ ซึ่งมีความเห็นสอดคล้องกับ บลัมเบิร์ก (Blumberg. 1973 : 174 - 175) ที่กล่าวว่า การจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติ จะเป็นการช่วยให้เด็กได้ค่านิยม และจะเป็นวิธีที่เหมาะสมที่จะให้เด็กก้าวไปข้างหน้าตั้งแต่ตอนแรกของชีวิตให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อจะได้พัฒนาบุคลิกภาพและทักษะในการติดต่อกับบุคคลอื่น ทำให้เด็กไม่ถูกทอดทิ้งและสามารถมีความสัมพันธ์กับครอบครัว เพื่อนบ้าน ตลอดจนชุมชนได้เป็นอย่างดี

นอกจากนั้น สัทแมน (ละออ ชูติกร และจิตติโส อินทโสฬส 2524 : 45 อ้างอิงมาจาก Luttman. 1979) ได้กล่าวถึงผลที่ได้ในการปรับตัวจากการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนร่วมกับเด็กปกติว่า เป็นการช่วยให้เด็กเหล่านี้ได้มีทักษะในการติดต่อกับผู้อื่น รู้จักปรับตัว เข้ากับเพื่อน ๆ ได้ และเมื่อโตขึ้นก็จะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพการต่าง ๆ ได้ เป็นการช่วยให้เขาได้มีโอกาสอยู่ร่วมในสังคมโดยไม่ละทิ้งเขาไว้ตามลำพัง

สรุปได้ว่าการจัดให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้มีโอกาสเรียนร่วมกับเด็กปกติทั้ง 4 รูปแบบ จะช่วยส่งเสริมด้านการปรับตัวของเด็กด้วย

ในประเทศไทยมีการจัดเรียนรวมให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีระดับการได้ยินน้อยกว่า 90 เดซิเบล หรือเด็กหูตึงเท่านั้น ส่วนเด็กที่หูหนวกยังไม่มีการจัดการเรียนรวม แต่ยังมีบางส่วนหลงเข้ามาเรียนรวมกับเด็กหูตึงและเข้าเรียนรวมเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะโรงเรียนที่จัดให้เด็กเรียนรวมห้องเดียวกับเด็กปกติ มีดังนี้

ระดับอนุบาล ได้แก่ อนุบาลละอออุทิศ

ระดับประถมศึกษา ได้แก่ โรงเรียนอนุบาลสามเสน

โรงเรียนอนุบาลพิบูลเวศน์

โรงเรียนพญาไท

โรงเรียนอนุบาลวัดนางนอง

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ไท่แก โรงเรียนพญาไพรประเทศ

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษาที่ยอมรับเด็กเข้าเรียนร่วมห้องเดียวกับเด็กปกติ

ไท่แก

วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาวิทยาเขตเอี่ยมละออ

วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาวิทยาเขตโซติเวซ

วิทยาลัยเทคนิคคอนเมือง

วิทยาลัยกรุงเทพเทคนิคคน

โรงเรียนสารพัดช่าง กรมอาชีวศึกษา

โรงเรียนสันติราษฎร์บำรุง

โรงเรียนกรุงเทพวิจิตรศิลป์และพาณิชย์การ

โรงเรียนเทคนิควิทยา

มีผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนร่วมและความสามารถในการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินดังนี้

ความบกพร่องทางการได้ยินดังนี้

เอลเซอร์ (Elser. 1959 : 304 - 309) ได้ทำการศึกษาสภาพทางสังคมของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติ พบว่า นักเรียนเหล่านี้ได้รับการยอมรับจากเพื่อนที่เป็นเด็กปกติพอสมควร

เทลฟอร์ด และซอเรีย (Telford and Sawrey. 1967 : 310) ได้ศึกษาถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ผลการศึกษาพบว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนในโรงเรียนเฉพาะและยังพบว่าเด็กที่เรียนร่วมกับเด็กปกติมีปัญหการปรับตัวมากกว่าที่เรียนในโรงเรียนเฉพาะ

รอกดา (Rodda. 1969 : 442 - 450) ได้ทำการศึกษาการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชาวอังกฤษที่เรียนร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนไปกลับพบว่า เด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติยอมรับตนเองน้อยกว่าเด็กหูหนวกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ และเพื่อนที่เป็นเด็กปกติก็ยอมรับเด็กหูตึงน้อยที่สุดด้วย

ฮอรัส (Horst. 1971 : 398 - 414) ได้ทำการศึกษาเด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ และเด็กหูตึงที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเฉพาะจำนวน 236 คน เด็กทั้งสองกลุ่มมีระดับสติปัญญา อายุ ระดับชั้นเรียน และระดับการได้ยินเท่าเทียมกัน ผลการศึกษาพบว่า เด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ ได้รับประโยชน์ทางด้านวิชาการเป็นอย่างดีโดยทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้ภาษา (Verbal achievement) ได้ดีกว่าเด็กหูตึงที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเฉพาะ แต่มีเด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติถึง 32 เปอร์เซ็นต์มีปัญหาในด้านการปรับตัว

ซาเล็ม (Salem. 1971 : 42 - 46) ได้ศึกษาเด็กหูหนวกที่เรียนรวมแบบการรวมเป็นบางส่วน ในระดับมัธยมโรงเรียนแห่งหนึ่งในรัฐเพนซิลวาเนียพบว่า เด็กเหล่านี้มีความก้าวหน้าในแง่ของการปรับตัวทางสังคม

ฟริก (Frick. 1973 : 36 - 46) ได้ศึกษาการปรับตัวเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินซึ่งเข้าร่วมชั้นกับเด็กปกติ ทุกระดับชั้นพบว่า มีเพียงไม่กี่คนที่ประสบความสำเร็จในการปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมชั้นซึ่งเป็นเด็กปกติ นอกจากนี้เด็กเหล่านี้ยังมีส่วนร่วมในการศึกษาเล่าเรียน ยิ่งไปกว่านั้นผลจากการฝึกทางภาษาและการพูดของเด็กเหล่านี้ยังเป็นผลดีจนทำให้เด็กพวกนี้สามารถติดต่อกับเพื่อนร่วมชั้นคนอื่น ๆ ได้อย่างน่าพึงพอใจ

บรูนิคส์ และเคนเนดี (Bruinnicks and Kennedy. 1974 : 336 - 342) ทำการศึกษาเด็กหูหนวกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ จำนวน 15 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กเหล่านี้ได้รับการยอมรับจากเพื่อนที่เป็นเด็กปกติเป็นอย่างดี

ริช และคนอื่น ๆ (Reich and others. 1977 : 534 - 543) ได้ทำการศึกษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ จำนวน 195 คน ในระดับประถมและระดับมัธยม พบว่า เด็กเหล่านี้ได้รับประโยชน์ในการพัฒนาทางวิชาการ แต่ขณะเดียวกันเด็กเหล่านี้ก็ประสบปัญหาทางบุคลิกภาพและการปรับตัว

ฟาร์รูกีเย และออสติน (Farrugia and Austin. 1980 : 535 - 542)

ไต่ถามการศึกษาการปรับตัวทางสังคม อารมณ์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และนักเรียนปกติ จำนวน 200 คน อายุ 10 - 15 ปี กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาแบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ

1. นักเรียนหูหนวกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 65 เดซิเบลขึ้นไป
2. นักเรียนหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ มีระดับการได้ยินน้อยกว่า 65 เดซิเบล
3. นักเรียนหูหนวกที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเฉพาะแบบประจำมีระดับการได้ยินตั้งแต่

65 เดซิเบลขึ้นไป

4. นักเรียนปกติ

เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสำรวจการปรับตัวทางสังคม - อารมณ์ สำหรับเด็กหูหนวกของ Meadow/

Kendall (Meadow/Kendall Social - Emotional Adjustment Inventory

for Deaf Students) โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านบุคลิกภาพ ด้านการนับถือตนเอง

ด้านการปรับตัวทางสังคม ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า เด็กหูหนวก

ที่เรียนในโรงเรียนเฉพาะและเด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติมีพัฒนาการทั้ง 4 ด้านไปในลักษณะ

เหมือน ๆ กัน เด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ และเด็กหูหนวกที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ มีการนับถือ

ตนเองอยู่ในระดับต่ำกว่านักเรียนอีกสองกลุ่มที่เหลือ ส่วนเด็กหูหนวกที่เรียนร่วมกับเด็กปกตินั้น

มีการปรับตัวทางสังคม - อารมณ์ และบุคลิกภาพอยู่ในระดับต่ำ

ละออ ชูติกร และจิตต์โส อินทโสฬส (ละออ ชูติกร และจิตต์โส อินทโสฬส 2523 :

60 - 65) ไต่ถามการศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมชั้นกับเด็ก

ปกติ และที่เรียนในชั้นพิเศษระดับอนุบาล จำนวน 10 คน ระดับการได้ยิน 70 - 98 เดซิเบล

เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบการฟัง การพูด การอ่านปาก การอ่าน การเขียน และความเข้าใจ

ภาษา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนร่วมชั้นกับเด็กปกติมีพัฒนาการทางภาษาดีกว่านักเรียนที่

เรียนในชั้นพิเศษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

กาญจนา คงทอง (กาญจนา คงทอง 2528 : 54) ได้ศึกษาผลการเรียนร่วมกับเด็ก

ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับเด็กปกติ พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับ

เด็กปกติ มีความสามารถในการพูดดีกว่าในชั้นเรียนเฉพาะ ในระดับการได้ยิน 70 - 90 เดซิเบล

เช่นกัน

ผลจากการศึกษาของนักจิตวิทยาคังกลาว สันนิษฐานให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เรียนร่วมกับเด็กปกติ เพื่อฝึกฝนทักษะในการใช้ภาษาให้เขาใจระเบียบกฎเกณฑ์ในสังคมของคนปกติ นอกจากนั้นยังมีประโยชน์ต่อความรู้สึกว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของสังคม มีความสำคัญในสังคมใหม่โอกาสประสบความสำเร็จ ทั้งในด้านการเรียน การทำงาน การประกอบอาชีพ ตลอดจนพัฒนาการทางค่านิยม และทางสังคมด้วย

ความสำคัญของการได้ยินกับการปรับตัว

ผดุง อารยะวิบูลย์ (ผดุง อารยะวิบูลย์ 2523 : 33) ได้ให้ความหมายของความบกพร่องทางการได้ยินไว้ว่า หมายถึง สภาพที่อวัยวะทางการได้ยินไม่สามารถทำหน้าที่ของมันได้สมบูรณ์เป็นปกติ ทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถรับรู้โดยการฟังได้เป็นปกติเหมือนคนทั่วไป และยังอธิบายสรุปไว้ว่าเป็นคำใหม่ที่ใช้แทนทั้งคำว่า หูหนวก หูตึง คับหูหนวกที่สำคัญในแง่จิตวิทยา เพราะคนหูหนวก หูตึง ไม่ต้องการให้คนอื่นเรียกกันว่า "ไอ้หนวก" "ไอ้ใบ" หรือ "ไอ้ตึง" นักจิตวิทยา จึงได้ใช้คำว่า "ความบกพร่องทางการได้ยิน"

สคัย ชีระบุตร (สคัย ชีระบุตร 2525 : 87) ยังได้กล่าวว่า ผู้บกพร่องทางการได้ยิน นับเป็นผู้พิการประเภทหนึ่ง ซึ่งมีความไม่สามารถและความไม่ดัดเทียมในการฟังเสียงต่าง ๆ รอบตัว เป็นผลให้การรับรู้ทางเสียงขาดหายไปหรือไม่สมบูรณ์ และทำให้การเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ ทั้งการแสดงออกทางการพูดบกพร่องในลักษณะ แปลงเสียงพูดไม่เป็นภาษาหรือพูดไม่ชัด เมื่อมองด้วยตาจะเห็นเป็นคนธรรมดา คือมีรูปร่างหน้าตาทางปกติทุกอย่าง ครั้นพูดด้วยหรือสื่อความหมายด้วยเสียง จะแสดงอาการเฉยเมยไม่มีกิริยาโต้ตอบเพราะไม่ได้ยิน

หูเป็นอวัยวะรับคลื่นเสียงเข้าไปในช่องหู แก้วหู ซึ่งกั้นช่องหูระหว่างหูชั้นนอกกับหูชั้นกลาง จะสั่นสะเทือน เมื่อแก้วหูซึ่งเป็นเยื่อบาง ๆ สั่นสะเทือนกระดูกทั้ง 3 (กระดูกรูปค้อน กระดูกรูปทั่ง กระดูกรูปโกลน) ในหูชั้นกลางซึ่งมีฐานยึดติดกับแก้วหูก็จะสั่นสะเทือนไปด้วย กระดูกชิ้นสุดท้ายของหูชั้นกลางนี้จะติดอยู่กับผนังของหูชั้นใน เมื่อกระดูกทั้งสามชิ้นในหูชั้นกลางสั่นสะเทือน ของเหลวภายในหูชั้นในก็จะสั่นสะเทือนไปด้วย แรงสั่นสะเทือนนี้จะเปลี่ยนเป็นพลังงานไฟฟ้า แล้วยานเขาไปยังเส้นประสาท เส้นประสาทจะส่งความสั่นสะเทือนนี้ไปยังสมอง สมองก็จะแปลความหมายออกมา

ทำให้เราได้ยินเสียงและทราบว่าเป็นเสียงอะไร ผดุง อารยะวิญญู (ผดุง อารยะวิญญู
2523 : 34)

ความบกพร่องทางการได้ยินนั้น แบ่งออกเป็นกว้าง ๆ 5 ระดับ (รจนา ทรรทรานนท์
2528 : 13)

1. หูตึงน้อย (ระดับการสูญเสียการได้ยินอยู่ระหว่าง 25 - 40 dB) หูตึงในระดับนี้ มีความลำบากในการฟังเข้าใจคำพูดของผู้ที่อยู่ใกล้ หรือเมื่อเสียงพูดนั้นเบา แต่อย่างไรก็ตามเด็กสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาได้ดังเช่นเด็กปกติ

2. หูตึงปานกลาง (ระดับการสูญเสียการได้ยินอยู่ระหว่าง 41 - 55 dB) เด็กสามารถฟังเข้าใจการสนทนาด้วยความดังปกติในระยะ 3 - 5 ฟุต ได้โดยไม่ลำบากนัก แต่การฟังคำสอนในชั้นเรียนจะทำให้ลำบากมากขึ้นถ้าผู้สอนใช้เสียงเบาหรือไม่ได้อยู่ตรงหน้าเด็ก อาจมีปัญหาเรื่องการพูดไม่ชัด

3. หูตึงมาก (ระดับการสูญเสียการได้ยินอยู่ระหว่าง 56 - 70 dB) เด็กจะฟังเข้าใจการสนทนาที่พูดด้วยเสียงดัง มีความลำบากในการฟังเข้าใจคำสอนในชั้นเรียนหรือการสนทนาเป็นกลุ่ม มีปัญหาด้านภาษา การรู้และใช้คำศัพท์คอนราตสูง ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง มีปัญหาเรื่องพูดไม่ชัด และคุณภาพของเสียงพูดผิดปกติ

4. หูตึงรุนแรง (ระดับการสูญเสียการได้ยินอยู่ระหว่าง 71 - 90 dB) เด็กจะได้ยินเสียงพูดที่ดังและห่างจากหูไม่เกิน 1 ฟุต สามารถบอกชนิดต่าง ๆ ของเสียงที่อยู่รอบตัวได้บ้างพอสมควร อาจฟังแยกเสียงสระต่าง ๆ ได้ มีความลำบากในการฟังแยกเสียงพยัญชนะถึงแม้ว่าจะใช้เครื่องช่วยฟัง พูดไม่ชัดอย่างมาก คุณภาพของเสียงผิดปกติอย่างชัดเจน มีปัญหาด้านภาษา ซึ่งรวมถึงการรู้ การใช้ศัพท์ และการใช้ไวยากรณ์ที่ผิด

5. หูหนวก (ระดับการสูญเสียการได้ยินตั้งแต่ 91 dB ขึ้นไป) จัดอยู่ในพวกเด็กหูหนวก ได้ยินเฉพาะเสียงที่ดังมากเท่านั้น ไม่สามารถฟังเข้าใจคำพูดได้เลย ถึงแม้จะใช้เครื่องช่วยฟังก็ตาม

ผลของความไม่สามารถจะสื่อความหมาย และไม่รับทราบสารจากคนอื่นด้วยการฟังนี้ มีผลต่อลักษณะทางจิตวิทยาของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนี้ ผดุง อารยะวิญญู (ผดุง อารยะวิญญู

2523 : 36) รวบรวมไว้ 4 ข้อ คือ

1. ระดับสติปัญญาของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีการวิจัยในเรื่องนี้มาก ในระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา แต่ไม่มีการสรุปที่แน่นอนว่า เด็กหูตึง หรือหูหนวกมีระดับ สติปัญญาแตกต่างไปจากเด็กปกติ แต่สิ่งที่ทำให้บางคนมีความเห็นว่า เด็กที่มีความบกพร่อง ทางการได้ยินมีสติปัญญาต่ำกว่าปกติ นั้นเป็นเพราะการ เรียนรู้ของเด็กเหล่านี้ช้ากว่าเด็ก ปกติ เพราะมีภาษาจำกัด ไม่เกี่ยวกับระดับสติปัญญาแต่อย่างใด
2. อารมณ์ของเด็ก การวิจัยยืนยันว่า เด็กเหล่านี้มีปัญหาทางอารมณ์ ซึ่งมี สาเหตุสำคัญมาจากการปรับตัว เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นจำนวนมากจึงมี วุฒิภาวะทางอารมณ์น้อยกว่าเด็กปกติ
3. ในด้านสังคมนั้นเด็กเหล่านี้มีปัญหาในด้านการปรับตัวในทางสังคม เด็กบางคน ไม่สามารถปรับตัวให้กับคนปกติได้มากนัก เพราะบางรายไม่ได้รับการยอมรับจากคนปกติ
4. เด็กเหล่านี้มีปัญหาทางการพูด การพูดเป็นปัญหาใหญ่ที่สุดของเด็กที่มีความ บกพร่องทางการได้ยิน การเรียนการสอนสำหรับเด็กเหล่านี้จึงมุ่งเน้นเกี่ยวกับภาษาและ การพูด

ผดุง อารยะวิญญู (ผดุง อารยะวิญญู 2523 : 36) ได้สรุปผลการวิจัย เกี่ยวกับการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในต่างประเทศว่า ในด้าน อารมณ์ของเด็กวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาเกิดจากสาเหตุของการ ปรับตัว เด็กเหล่านี้จึงมีภาวะทางอารมณ์น้อยกว่าเด็กปกติ

ไมเคิลบัส (Myklebust. 1964 : 123 citing Welles. n.d.) อ้างการศึกษาของ เวลส์ว่า คนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีความสนใจต่อตนเอง และ มีปัญหามากเกี่ยวกับอาการทางประสาท และไม่เคิลบัส (Myklebust. 1964 : 123 citing Lyon. 1934) อ้างการศึกษาของลีออนว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ปรับตัวได้ยาก

ในการศึกษาของ สปริงเกอร์ (Springer. 1938 : 29) เรื่องความมั่นคง ทางอารมณ์ของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยเปรียบเทียบระหว่างเด็กที่มีความ บกพร่องทางการได้ยิน 377 คน และเด็กปกติ 415 คน พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทาง การได้ยินมีแนวโน้มเป็นโรคประสาทมากกว่าเด็กปกติ ตลอดจนมีแนวโน้มให้เกิดปัญหาทาง พฤติกรรมมากกว่าเด็กปกติ

จากเอกสารและผลการวิจัยของนักจิตวิทยาค้างกล่าว สรุปได้ว่า การที่เด็กไม่สามารถไต่ขึ้นเสียงเหมือนคนปกติทั่วไปเพราะสาเหตุจากหูการนั้นทำให้ ไม่สามารถติดต่อสื่อสารกับคนอื่นด้วยการพูด และฟังเหมือนคนปกติทั่วไป มีผลต่อสภาพจิตใจ อารมณ์ และสังคม ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องจากการไต่ขึ้น มีปัญหาในการปรับตัวทั้งต่อตนเองและผู้อื่น

ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนกับการปรับตัว

กรอนสันด์ (Gronlund. 1959 : 176) พบว่า เด็กที่ประสบปัญหาในการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนและสภาพสิ่งแวดล้อม มีปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความขัดแย้งในกลุ่ม เป็นเหตุให้การเรียนไม่มีประสิทธิภาพ เกิดความตึงเครียดทางอารมณ์ และไม่มีความสุข มีนักเรียนจำนวนไม่น้อยที่ต้องออกจากโรงเรียนก่อนเรียนสำเร็จ อันเนื่องมาจากการปรับตัวให้เข้ากับสังคมไม่ได้

กิล (Gill. 1962 : 144 - 149) ศึกษาพบว่า เด็กที่เรียนดีมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมได้ดีกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเด็กที่เรียนดีสามารถแก้ปัญหาด้านการปรับตัวได้ดีกว่าเด็กที่มีผลการเรียนต่ำ

กีเซนา (Desena. 1964 : 145 - 149) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการปรับตัวของเด็กที่เรียนดี ปานกลาง และเด็กที่มีผลการเรียนต่ำกับนักเรียนชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเพนซิลวาเนีย 1,061 คน ปรากฏว่า ในบรรดาทั้งสามกลุ่มดังกล่าวแล้วนั้น เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความสามารถในการปรับตัวได้ดีและรวดเร็วกว่าเด็กที่เรียนได้ปานกลาง หรือต่ำอย่างเห็นได้ชัดสำหรับการวิจัยครั้งนี้สนับสนุนของทุก ๆ คนที่กล่าวมาแล้ว

การศึกษาของ ริงเนสส์ (Ringness. 1968 : 131) พบว่า เด็กที่ประสบความสำเร็จในโรงเรียน มีแนวโน้มที่จะมีความรู้สึกที่ดีเกี่ยวกับตนเอง ช่วยตนเองได้เมื่อเผชิญกับภาวะความตึงเครียดและในที่สุดสามารถปรับตัวได้ และมีสุขภาพจิตดี ส่วนคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีความวิตกกังวลทอดย และมุ่งร้ายต่อผู้อื่น ซึ่งถ้ามีความวิตกกังวลมาก ๆ จะทำให้คนนั้นมีสุขภาพจิตไม่ดี

นตุง อารยะวิญญู (นตุง อารยะวิญญู 2523 : 36) กล่าวว่า มีผู้สนใจในเรื่องของระดับสติปัญญาของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมากในระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา แต่ไม่มีการสรุปที่แน่นอนว่า เด็กหูตึงหรือหูหนวกมีระดับสติปัญญาแตกต่างไปจากเด็กปกติ แต่สิ่งที่ทำให้บางคนความเห็นว่าเป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีระดับสติปัญญาต่ำกว่าเด็กปกติ นั้นเป็นเพราะการเรียนรู้ของเด็กเหล่านี้ไม่ดีเท่าเด็กปกติ เนื่องจากมีภาษาจำกัดไม่เกี่ยวกับระดับสติปัญญาแต่อย่างใด

สุภาณี สนธิรัตน์ (สุภาณี สนธิรัตน์ 2527 : 375) กล่าวถึง ผลการศึกษาของนักจิตวิทยาสรุปได้ว่าเด็กหูหนวกเรียนช้ากว่าเด็กปกติ 3 - 5 ปี ความช้าทางการศึกษาจะเพิ่มขึ้นตามอายุของเด็ก ความสามารถในการอ่านโดยเฉลี่ยของเด็กหูหนวก จะอยู่ประมาณชั้นป. 3 มีเพียง 10 % ที่อ่านได้เกินชั้น ป.4 ทักษะในการคิดคำนวณเร็ว เด็กหูหนวกอายุ 18 ปี 9 เดือน ได้คะแนนจากแบบทดสอบ Standard Achievement Test โดยเฉลี่ย 92 เทียบกับคะแนนของเด็กปกติ 15 ปี เด็กหูหนวก 12 % ที่มีอายุ 25 ปีขึ้นไป สมัครเรียนในระดับมหาวิทยาลัยได้ปริญญาตรีประมาณครึ่งหนึ่ง

สมคิด ไชยพันธุ์ (สมคิด ไชยพันธุ์ 2510 : 26 - 27) ได้ศึกษามุคจิตภาพบางด้านของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชาย 33 คน หญิง 19 คน โดยใช้แบบสอบถาม High School Personality Questionnaire พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง มีความมั่นคงทางอารมณ์ มีความสามารถในการบังคับตัวเอง และปรับตัวได้ดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

นิภาพร จินดาวัฒน์ (นิภาพร จินดาวัฒน์ 2512 : 33 - 39) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนกับความสามารถในการปรับตัวในสังคม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม โรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความสามารถในการปรับตัวได้ดี ส่วนเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ดี จะมีความสามารถในการปรับตัวได้ไม่ดี

วัฒนา หุ่มเล็ก (วัฒนา หุ่มเล็ก 2513 : 92) พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีปัญหาเรื่องการเงิน ปัญหาครอบครัว การคบเพื่อน มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

สมทรง สุวรรณเลิศ (สมทรง สุวรรณเลิศ 2514 : 1 - 4) ได้ศึกษาเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนในเด็กที่เรียนไม่ดี หรือเรียนต่ำกว่าความสามารถในเกณฑ์เฉลี่ย หรือในเด็กฉลาดมากแต่เรียนไม่ดีเท่าที่ควร ทั้งนี้เนื่องจากปัญหาทางอารมณ์ และความคับข้องใจ ซึ่งมีสาเหตุหลายอย่าง เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัวไม่ดี พ่อแม่ไม่ลงรอยกัน ทำให้เด็กพลอยวิตกกังวล ขาดความสุข หรือบางทีพ่อแม่ไม่เข้าใจไม่สนใจเด็กเลย ทำให้เด็กรู้สึกว่าเขาถูกทำให้อำนาจ

ทองพูล บุญอึ้ง (ทองพูล บุญอึ้ง 2519 : 55) ได้ศึกษารูานะทางสังคมมิติ มโนภาพแห่งตน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่เจ็ด และมัธยมศึกษาปีที่สาม พบว่า รูานะทางสังคมมิติมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่เจ็ด และชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม กล่าวคือ ผู้ที่มีรูานะทางสังคมมิติสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และผู้ที่มีรูานะทางสังคมมิติต่ำ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นอกจากนี้

พวงสร้อย วรกุล (พวงสร้อย วรกุล 2522 : 86) ได้เปรียบเทียบสภาพปัญหาในด้านการปรับตัวระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีแนวโน้มที่จะมีปัญหาในด้านการปรับตัวมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงเล็กน้อย

จากเอกสารและผลการวิจัยดังกล่าวจะเห็นว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะสามารถปรับตัวได้ดีกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งนักการศึกษาหลายคนให้ความเห็นว่าอาจจะเป็นเพราะเขาได้รับผลสำเร็จจากการเรียน ทำให้สุขภาพจิตดี พฤติกรรมที่แสดงออกคือเพื่อนและครู ตลอดจนบุคคลอื่น ๆ จึงเป็นไปในทางที่น่ายินดีเอ็นดูอย่างที่คุณใหญ่และเพื่อน ๆ พอใจ คือ เป็นคนสอนง่าย และพยายามทำให้คนอื่นรัก

ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดากับการปรับตัว

ครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ มักจะมีปัญหาความกดดันภายในครอบครัว ติดตามมาเสมอได้แก่ ปัญหาการทะเลาะเบาะแว้ง ขาดความอบอุ่น จนกระทั่งเกิดการแตกแยก ริงเนสส์ (Ringness. 1968 : 270) ได้ใช้แบบสอบถามวัดบุคลิกภาพ พบว่า พวกชั้นกลางจะเป็น คนที่มีความมั่นคงทางอารมณ์เป็นตัวของตัวเอง ขณะที่พวกที่มีฐานะเศรษฐกิจตกต่ำมีแนวโน้มขาด ความอบอุ่น หงุดหงิดง่าย และมีอาการทางประสาท มีความลำบากในการควบคุมอารมณ์ มีความ วิตกกังวล ปรับตัวเข้าสังคมไม่ค่อยได้มากกว่าพวกชนชั้นกลาง และชนชั้นสูง

เรดลิก และคนอื่น ๆ (Redlich and others. 1978 : 229 - 230) ได้ศึกษา จากคนไข้ที่มารักษาที่โรงพยาบาลจิตเวช พบว่า มีคนไข้ที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ ตกต่ำร้อยละ 78

ในประเทศไทยประชากรส่วนใหญ่มีปัญหาทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะครอบครัวที่มีลูกพิการ ทำให้เศรษฐกิจในครอบครัวตกต่ำเพราะพ่อแม่ต้องดูแลลูกที่พิการอย่างใกล้ชิด ให้ความช่วยเหลือ ใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อช่วยฟื้นฟูสมรรถภาพของเด็กที่มีความบกพร่องในการได้ยิน โรงเรียน ที่เรียนก็อยู่ไกลบ้านเป็นส่วนมากทำให้ต้องใช้เงินในการเดินทาง ต้องเสียค่าใช้จ่ายกับที่เลี้ยง ที่พาไปโรงเรียนด้วย สุภา มาลากุล (สุภา มาลากุล 2518 : 38) กล่าวว่า ถ้าเด็ก ออกจากโรงเรียน จะมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม ระวัง มองคนอย่างไม่เป็นมิตร ไม่ไว้วางใจใคร และอัมพร โอตระกูล (อัมพร โอตระกูล 2521 : 144 - 155) ได้ศึกษาปัญหาการปรับตัว ที่มีผลต่อสุขภาพจิต พบว่า ผู้ที่มีปัญหาการปรับตัวมักมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจ ปานกลาง และต่ำเสียส่วนใหญ่

ดังนั้นปัญหาทางเศรษฐกิจจึงมีผลต่อบุคลิกภาพ อารมณ์ และการปรับตัวของเด็กเป็น อย่างยิ่งเพราะก่อให้เกิดความกดดันต่าง ๆ ภายในครอบครัวหลายประการดังที่กล่าวมาแล้ว

เพศกับการปรับตัว

ตามปกติเด็กที่อยู่ในวัยนี้ ความรู้สึกนึกคิด อุดมคติ การปรับตัว และปัญหาค้นจิตใจ ของเด็กชายและเด็กหญิงต่างกัน ดังนั้น เพศจึงนับว่ามีความสำคัญมากในการศึกษาค้นคว้า

คาเพเลน (Kaplan. 1959 : 293) ได้กล่าวว่า เด็กหญิงมีปัญหาความคับข้องใจ และการปรับตัวมากกว่าเด็กชาย เนื่องจากเด็กหญิงได้รับการปกป้องมาก มีอิสระน้อยกว่าเด็กชายต้องทำตามความต้องการของพ่อแม่อย่างใกล้ชิด และนอกจากนี้ยังมีความขัดแย้งอยู่ภายในใจมาก ซึ่งอาจ จะเกื้อหนุนความวิตกกังวลและความก้าวร้าวไว้ จึงทำให้เกิดความคับข้องใจได้ ส่วนเด็กชายนั้นมีความเป็นอิสระในการที่จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ หรือการแสดงออกทางอารมณ์มากกว่า และแสดงความก้าวร้าวออกมาได้มาก ได้รับคำสอน จู๊จี้ แนะนำจากผู้ใหญ่น้อยกว่า ทั้งจะเห็นได้ว่ามีข้อมูลของคนไข้ที่รักษาอยู่ในโรงพยาบาลจิตเวช มีผู้หญิงเข้ารับการรักษามากกว่าผู้ชาย ทั้งนี้เพราะปัญหาต่าง ๆ ของผู้หญิงถูกเก็บกดไว้จะเพิ่มความกังวลขึ้น จนแสดงออกมาในค่านิยมการปรับตัวไม่ได้

การศึกษาของ ไมเคิลบัสต์ (Myklebust. 1964 : 142) ซึ่งศึกษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศชายและเพศหญิง พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศชายมีปัญหาในการปรับตัวมากและมีแนวโน้มจะเป็นโรคจิตเภท (Schizophrenia) รองลงไปก็คือ มีความก้าวร้าวสูง ส่วนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศหญิงมีปัญหาในการปรับตัวทางอารมณ์ต่ำกว่าเด็กชาย ทั้งมีการปรับตัวด้านความก้าวร้าว อิสสระ ใจสบาย และความสนใจ และจิตเภท เบี่ยงเบน จากเกณฑ์ปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนผลงานวิจัยในประเทศไทยสรุปผลที่ใกล้เคียงกันคือ

สมคิด บุญเรือง (สมคิด บุญเรือง 2516 : 41 - 42) ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ในจังหวัดชลบุรี พบว่า เพศหญิงและเพศชายมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ศรีเรือน แก้วกังวาล (ศรีเรือน แก้วกังวาล 2518 : 23) ได้กล่าวถึงการเปรียบเทียบความสามารถในการปรับตัวของทารกชายและทารกหญิงซึ่งปรากฏว่าทารกชายปรับตัวได้ไม่ดีเท่าทารกหญิง อัตราการตายของทารกชายจึงมากกว่าทารกหญิงและทารกทั้งสองเพศที่อยู่ใกล้ชีวิตมารดาปรับตัวได้ง่ายและรวดเร็ว นอกจากนั้นยังพบอีกว่า ท่าทีความรู้สึกของมารดาที่มีต่อทารก มีอิทธิพลต่อการปรับตัว พัฒนาการทางอารมณ์ และบุคลิกภาพต่าง ๆ ตลอดจนความเจริญเติบโต ความเจ็บไข้ได้ป่วยทางกายของทารก

ประพันธ์ สุทรวาส (ประพันธ์ สุทรวาส 2519 : 38) พบว่า นักเรียนชาย และนักเรียนหญิงมีความก้าวร้าวต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นักเรียนชายมีแนวโน้มที่จะมีความก้าวร้าวมากกว่านักเรียนหญิง

พวงสร้อย วรกุล (พวงสร้อย วรกุล 2522 : 86) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสภาพปัญหาในด้านการปรับตัว ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง พบว่า โดยส่วนรวมแล้ว นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีสภาพปัญหาในด้านการปรับตัวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

กาญจนา คงทอง (กาญจนา คงทอง 2528. : 54) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดและโน้มน้าวแห่งตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเรียนในชั้นเดียวกับชั้นเรียนรวม พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศชายและเพศหญิงมีโน้มน้าวแห่งตนไม่แตกต่างกัน

จากผลงานการวิจัยของนักการศึกษาทั้งกล่าว สรุปได้ว่า เพศมีผลต่อการปรับตัว และเพศชายมีปัญหาการปรับตัวมากกว่าเพศหญิง

การปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 15 - 20 ปี เด็กวัยรุ่นตอนปลาย จากเอกสารงานวิจัยทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วสรุปได้ว่า การปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในวัยนี้เกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม ดังนั้นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงมีปัญหาการเรียนรู้ เนื่องจากมีความบกพร่องทางการได้ยินดังกล่าว เพราะในกระบวนการเรียนรู้ประกอบด้วยการรับรู้ (Perception) ซึ่งประกอบด้วยการสัมผัส การแปลความหมายจากการสัมผัส และเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิม หูเป็นอวัยวะสัมผัสที่มีความสำคัญมาก เพราะทำหน้าที่รับรู้มากที่สุด ดังนั้นเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจึงมีการรับรู้ต่ำกว่าเด็กที่หูปกติ ผลที่ตามมาคือ ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ขาดความรู้ ขาดความเข้าใจกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ทางสังคม ระเบียบวินัยทางสังคม และหลักจริยธรรม เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมักเกิดความสับสนไม่เข้าใจ ก่อให้เกิดความวิตกกังวลไม่แน่ใจในพฤติกรรมของตนเอง ก่อให้เกิดความคับข้องใจ ซึ่งส่งผลถึงการปรับตัว วัยรุ่นตอนปลายเป็นวัยที่เด็กมีบทบาททางสังคมภายนอกบ้าน โดยเฉพาะ

เพื่อนรุ่นเดียวกัน และเพื่อนต่างเพศ ครู อาจารย์ บรรยายภาศการเรียนการสอน โดยมีพื้นฐานมาจากครอบครัว ตัวของเด็กเอง และผลจากการกระทำของตนเอง

การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยให้เรียนร่วมห้องเรียนเกี่ยวกับเด็กปกติ ในโรงเรียนปกตินั้นจัดเพื่อเปิดโอกาสให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้เรียนรู้ถึงการอยู่ร่วมกับบุคคลทั่วไป เพราะการได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ เป็นการเปิดโอกาสให้เรียนรู้เกี่ยวกับสังคม จะทำให้เข้าใจผู้อื่นและเข้าใจตนเองมากขึ้น การเรียนร่วมห้องเรียนเกี่ยวกับเด็กปกติยังช่วยให้พัฒนาการทางภาษาของ เด็กดีขึ้นด้วยสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือทำความเข้าใจสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ผู้วิจัยเห็นว่าการจัดการศึกษาให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้เรียนร่วมห้องเรียนเกี่ยวกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติ น่าจะส่งผลให้การปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในด้านที่เกี่ยวกับสภาพร่างกายและจิตใจของตนเอง เพื่อน บรรยายภาศการเรียนการสอน บุคคลทั่วไป และการปรับตัวรวมทุกด้าน โดยมุ่งศึกษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้องเรียนเกี่ยวกับเด็กปกติในโรงเรียนปกติ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเหล่านี้ มีระดับการได้ยินแตกต่างกันมาช้านานที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่างกัน เพศต่างกัน และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากเด็กในวัยรุ่นตอนปลายนั้น เด็กให้ความสำคัญของสังคมภายนอกบ้านมากกว่าภายในบ้าน เงินจึงเข้ามามีบทบาทต่อเด็ก นั่นคือฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาจึงน่าจะมีผลต่อการปรับตัว ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นผู้วิจัยเห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน่าจะเป็นแรงเสริมที่ส่งผลถึงการปรับตัวได้เช่นกัน

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้องเรียนเกี่ยวกับเด็กปกติ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่างกัน มีการปรับตัวในแต่ละด้านและรวมทุกด้านแตกต่างกัน

2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้อง เรียนเดียวกับ เด็กปกติ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการปรับตัวในแต่ละด้านและรวมทุกด้านแตกต่างกัน

3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับ เด็กปกติ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่างกัน มีการปรับตัวในแต่ละด้าน และรวมทุกด้านแตกต่างกัน

4. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้อง เรียนเดียวกับ เด็กปกติ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศต่างกัน มีการปรับตัวในแต่ละด้านและรวมทุกด้านแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเป็นขั้น ๆ ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลและการจัดกระทำกับข้อมูล
4. วิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 15 - 20 ปี ที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ระบายมัธยมศึกษาตอนต้น ตอนปลาย และอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2530 ตามรายละเอียดตาราง 1

ตาราง 1 แสดงประชากร จำแนกตามโรงเรียนและเพศ

โรงเรียน	จำนวน		รวม
	หญิง	ชาย	
โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์	13	18	31
วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขต เอี่ยมละออ	3	-	3
วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตโชติเวช	4	-	4
วิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น	-	1	1
โรงเรียนกรุงเทพเทคนิคนนท์	2	5	7
โรงเรียนสารพัดช่าง กรมอาชีวศึกษา	2	-	2
โรงเรียนสันติราษฎร์บำรุง	-	1	1
โรงเรียนกรุงเทพวิจิตรศิลป์และพาณิชย์การ	2	1	3
โรงเรียนเทคนิควิทยา	-	1	1
รวม	26	27	53

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุ 15 - 20 ปี ที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตอนปลาย และอาชีวศึกษา ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2530 โดยสุ่มมาจาก 2/3 ของประชากร ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 35 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มี 1 ชุด แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน อันได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผู้ตอบแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา ได้แก่ บิดามารดาและผู้ปกครอง ส่วนแบบสอบถามความผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นให้อาจารย์ที่ปรึกษาของนักเรียนเป็นผู้ตอบ ในกรณีที่นักเรียนคนนั้นเรียนในระดับ ม.5 - ปวส. ส่วนนักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับ ม.1 - ม.4 ผู้วิจัยค้นเองจากทะเบียนประวัติของโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์

ส่วนข้อมูลส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับอายุ เพศ ระดับสูญเสียการได้ยิน ผู้วิจัยค้นคว้าด้วยตนเองจากทะเบียนประวัตินักเรียนของโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์

ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบการปรับตัวของนักเรียนในค่านต่าง ๆ 4 ค่าน คือ

1. การปรับตัวของนักเรียนด้านร่างกายและจิตใจของตนเอง
2. การปรับตัวของนักเรียนกับเพื่อน
3. การปรับตัวของนักเรียนด้านบรรยากาศการเรียนการสอน
4. การปรับตัวของนักเรียนกับบุคคลทั่วไป

ผู้วิจัยดัดแปลงแบบทดสอบการปรับตัวมาจากแบบทดสอบวัดความสามารถทาง การปรับตัวของ สุรชัย โกกิจะกุล (สุรชัย โกกิจะกุล 2526) ซึ่งมีคุณภาพของแบบทดสอบดังนี้

1. ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบอยู่ระหว่าง 2.38 ถึง 21.50 โดยมีอำนาจจำแนกของแบบทดสอบแต่ละค่านดังนี้

1.1 การปรับตัวของนักเรียนด้านร่างกายและจิตใจ มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 3.50 ถึง 11.17 มีค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ย 7.20

1.2 การปรับตัวของนักเรียนกับเพื่อน มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 2.38 ถึง 11.80 ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ย 7.52

1.3 การปรับตัวของนักเรียนกับบรรยากาศการเรียนการสอน มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 4.29 ถึง 12.83 ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ย 8.02

1.4 การปรับตัวของนักเรียนกับบุคคลทั่วไป มีค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 5.71 ถึง 14.20 ค่าอำนาจจำแนกเฉลี่ย 8.60

2. ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.94 โดยใช้สูตรครอนบาค (Cronbach) แบบสัมประสิทธิ์แอลฟา ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบแต่ละด้าน ดังนี้

2.1 การปรับตัวของนักเรียนด้านสภาพร่างกายและจิตใจ เท่ากับ 0.74

2.2 การปรับตัวของนักเรียนกับเพื่อน เท่ากับ 0.77

2.3 การปรับตัวของนักเรียนด้านบรรยากาศการเรียนการสอน เท่ากับ

0.73

2.4 การปรับตัวของนักเรียนกับบุคคลทั่วไป เท่ากับ 0.80

3. ค่าความเที่ยงตรง

3.1 ความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง โดยใช้วิธี เทคนิคกลุ่มที่รู้จักแล้ว (Known Group Technique) โดยให้ครูผู้สอนเลือกกลุ่มตัวอย่างที่รู้แน่ชัดแล้วว่าปรับตัวดีกับกลุ่มตัวอย่างที่ปรับตัวไม่ดีในแต่ละด้าน มาตอบแบบทดสอบแล้วใช้วิธีการทางสถิติ t-test เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มในแต่ละด้าน ได้ค่า t ดังนี้

3.1.1 การปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจ เท่ากับ 4.16

3.1.2 การปรับตัวของนักเรียนกับเพื่อน เท่ากับ 5.04

3.1.3 การปรับตัวของนักเรียนด้านบรรยากาศการเรียนการสอน

เท่ากับ 5.04

3.1.4 การปรับตัวกับบุคคลทั่วไป เท่ากับ 5.86

3.2 ความเที่ยงตรงตามสภาพ หาได้จากการนำคะแนนจากการตอบแบบทดสอบวัดการปรับตัวที่สร้างขึ้นกับคะแนนที่ได้จากการตัดสินของครูที่ปรึกษา ครูแนะแนว และครูผู้สอน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในแต่ละด้านมีค่าดังนี้

3.2.1 การปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจ เท่ากับ 0.56

3.2.2 การปรับตัวของนักเรียนกับเพื่อน เท่ากับ 0.69

3.2.3 การปรับตัวของนักเรียนด้านบรรยากาศการเรียนการสอน

เท่ากับ 0.56

3.2.4 การปรับตัวของนักเรียนกับบุคคลทั่วไป เท่ากับ 0.56

ขั้นตอนในการคิดแปลงแบบทดสอบการปรับตัว

เช่น ๖๖

1. แบบทดสอบการปรับตัวของ สุรัชย์ โกกิจยะกุล มีทั้งหมด 6 คำน แต่ผู้วิจัยเลือกมาใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เพียง 4 คำ ได้แก่ แบบทดสอบการปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจ แบบทดสอบการปรับตัวกับเพื่อน แบบทดสอบการปรับตัวด้านบรรยากาศการเรียนการสอน และแบบทดสอบการปรับตัวกับบุคคลทั่วไป แบบทดสอบแต่ละคำนี้มี 25 ข้อ ผู้วิจัยนำเอามาทดลองใช้หมดทั้ง 25 ข้อ ยกเว้นแบบทดสอบการปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจ ผู้วิจัยนำเอามาทดลองใช้เพียง 9 ข้อ อีก 16 ข้อ ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองเพื่อให้เหมาะสมกับลักษณะทางจิตวิทยาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยศึกษาจากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการปรับตัวของ ศรียา นิยมธรรม (ศรียา นิยมธรรม 2519) วาสนา ศรีมณี (วาสนา ศรีมณี 2522) สุภาณี สนิธิรัตน์ (สุภาณี สนิธิรัตน์ 2527) สุภาพรณ โคตรจำรัส (สุภาพรณ โคตรจำรัส 2527) รจนา ทรพรหมานนท์ (รจนา ทรพรหมานนท์ 2528) ได้แบบทดสอบ 100 ข้อ

2. นำแบบสอบถามการปรับตัวทั้ง 4 คำ จากข้อ 1 รวม 100 ข้อ ไปให้ครูที่สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตรวจสอบส่วนวนภาษาให้เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินแล้วปรับปรุงโดยคำส่วนวนตามคำแนะนำของครู

3. นำแบบสอบถามที่แก้ไขโดยคำส่วนวนภาษาแล้วทั้ง 100 ข้อนี้ไปให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่สูญเสียการได้ยินมากอ่าน 5 คน เพื่อตรวจสอบแก้ไขส่วนวนภาษาที่เขาอ่านไม่เข้าใจ

4. นำแบบทดสอบที่แก้ไขโดยคำส่วนวนภาษาแล้วนี้จำนวน 100 ข้อ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน คือ ผศ.ประมต คำนิม รศ.กมลรัตน์ หล้าสงฆ์ รศ.ดร.คมเพชร นักรศุภกุล พิจารณาตรวจสอบตัดสินข้อความแต่ละข้อว่าจะสามารถวัดได้ตรงตามคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ต้องการหรือไม่ แล้วคัดเลือกข้อสอบที่ผู้ทรงคุณวุฒิตัดสิน

ลงความเห็นสอดคล้องกันว่าเป็นข้อความที่เข้าใจ ซึ่งแสดงถึง Face Validity ของแบบทดสอบ ได้แบบทดสอบจำนวน 100 ข้อ

5. นำแบบทดสอบ 100 ข้อ ที่มีความเที่ยงตรงไปทดสอบกับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 18 คน แล้วนำมาหาค่าอำนาจจำแนกด้วยวิธีเทคนิค 27% จากตาราง จุง เท ฟาน (Chung-Ten Fan) (สวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 189) เฉพาะแบบทดสอบการปรับตัวของนักเรียนด้านสภาพร่างกายและจิตใจ 16 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง และคัดเลือกข้อที่มีอำนาจจำแนก 0.2 ขึ้นไป ได้ 8 ข้อ อีก 84 ข้อ ได้คัดเลือกคัดออก โดยพิจารณาตัดข้อที่ยากเกินไป หรือง่ายเกินไปออกด้วยวิธีเทคนิค 27% จากตาราง จุง เท ฟาน เหลือข้อสอบทั้งหมด 60 ข้อ เป็นแบบทดสอบการปรับตัวด้านละ 15 ข้อ และคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น (r_{tt}) ของแบบทดสอบทั้งหมด ได้เท่ากับ 0.82 (สวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 171)

ลักษณะแบบทดสอบวัดการปรับตัว

แบบทดสอบวัดการปรับตัวนี้มี 60 ข้อ ใช้เวลา 50 นาที

ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อความ แล้วให้ทำเครื่องหมาย × กับข้อความใช่หรือไม่ใช่ ซึ่งตรงหรือใกล้เคียงกับลักษณะของนักเรียน ขอให้ตอบตามความเป็นจริงมากที่สุด ในกระดาษคำตอบ

ตัวอย่าง

(๐) ข้าพเจ้าสามารถพูดคุยกับเพื่อนเพศตรงข้ามได้ดี	ใช่	ไม่ใช่
(๐๐) ข้าพเจ้าไม่กล้าพูดคุยกับคนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน	ใช่	ไม่ใช่

ตัวอย่างแบบทดสอบการปรับตัวในแต่ละด้าน

1. แบบทดสอบการปรับตัวของนักเรียนด้านสภาพร่างกายและจิตใจของตนเอง เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการยอมรับความสามารถของตนเอง ยอมรับสภาพความพิการของตนเอง และการเข้าใจนิสัยและอารมณ์ของตนเอง มี 15 ข้อ

ตัวอย่าง

- (๐) เมื่อข้าพเจ้าเป็นหวัดแล้วข้าพเจ้าจะใช้เวลารักษา
ตัวเองอยู่นานมากกว่า 7 วัน ใช' ไม่ใช'
- (๐๐) ข้าพเจ้าเสียใจและอายมาก ทุกครั้งที่พูดให้คนอื่นฟังแล้ว
ไม่เข้าใจ ใช' ไม่ใช'

2. แบบทดสอบการปรับตัวของนักเรียนกับเพื่อน เป็นแบบสอบถามที่เกี่ยวกับการปรับตัวของนักเรียนในด้านการทำงานหรือการสังสรรค์กับเพื่อนทั้งเพศเดียวกันและเพื่อนต่างเพศ มีจำนวน 15 ข้อ

ตัวอย่าง

- (๐) ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวเองไม่มีเพื่อน ใช' ไม่ใช'
- (๐๐) ข้าพเจ้าไม่เคยคิดรักหรือชอบเพื่อนคนไหนเลย ใช' ไม่ใช'

3. แบบทดสอบการปรับตัวของนักเรียนด้านบรรยากาศการเรียนการสอน เป็นแบบทดสอบที่เกี่ยวกับการปรับตัวของนักเรียนต่อกิจกรรมต่าง ๆ เนื้อหาวิชา ระเบียบวินัย หลักสูตร สภาพภายในห้องเรียนและนอกห้องเรียน อุปกรณ์การเรียน มีจำนวน 15 ข้อ

ตัวอย่าง

- (๐) ข้าพเจ้ากลัวเมื่อต้องไปทุกหน้าชั้นเรียน ใช' ไม่ใช'
- (๐๐) ข้าพเจ้าไม่ชอบทำตามคำสั่งครู เช่น ครูให้คัดมสลับ ใช' ไม่ใช'

4. แบบทดสอบการปรับตัวของนักเรียนกับบุคคลทั่วไป เป็นแบบทดสอบที่เกี่ยวกับการปรับตัวของนักเรียนกับความสัมพันธ์กับบุคคลทั่วไป การติดต่อ การประสานงาน เข้าร่วมกิจกรรมที่สัมพันธ์กับบุคคลทั่วไป ตลอดจนการมีทัศนคติที่ดีต่อผู้อื่น มีจำนวน 15 ข้อ

ตัวอย่าง

- (๐) ข้าพเจ้าไม่ชอบพูดคุยกับคนที่เพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก ใช' ไม่ใช'
- (๐๐) ถ้าเกิดไฟไหม้ใกล้บ้านข้าพเจ้าจะไม่ไปช่วยเหลือ
อะไรเลย ใช' ไม่ใช'

วิธีตรวจให้คะแนน

การตรวจให้คะแนน แบ่ง เป็น 2 แบบคือ ที่ผู้ตรวจต้องถือหลักดังนี้

1. สำหรับข้อที่มีความหมายไปทางบวก

ให้คะแนน 1 คะแนน สำหรับข้อที่ตอบ "ใช่"

ให้คะแนน 1 คะแนน สำหรับข้อที่ตอบ "ไม่ใช่"

ได้แกข้อ 21, 36 และ 49

2. สำหรับข้อที่มีความหมายไปทางลบ

ให้คะแนน 1 คะแนน สำหรับข้อตอบ "ไม่ใช่"

ให้คะแนน 1 คะแนน สำหรับข้อตอบ "ใช่"

ได้แกข้อ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14,

15, 16, 17, 18, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31,

32, 33, 34, 35, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 44, 45, 46, 47, 48, 50,

51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60

เกณฑ์ในการตัดสิน

การประเมินผลของแบบทดสอบ แบ่งออกเป็น 5 ระดับ โดยเอาคะแนนการปรับตัวแต่ละด้าน ซึ่งมีคะแนนเต็ม 15 คะแนน มาแบ่งเป็น 3 ช่วงคะแนน แต่ละช่วงคะแนนถือว่าเป็นการปรับตัวระดับต่าง ๆ ดังนี้

ระดับที่ 1 ปรับตัวดี	ได้คะแนนระหว่าง 11 - 15 คะแนน
----------------------	-------------------------------

ระดับที่ 2 ปรับตัวปานกลาง	ได้คะแนนระหว่าง 6 - 10 คะแนน
---------------------------	------------------------------

ระดับที่ 3 ปรับตัวไม่ดี	ได้คะแนนระหว่าง 1 - 5 คะแนน
-------------------------	-----------------------------

มีรายละเอียดแสดงในตารางนี้ ดังนี้

ตาราง 2 ระดับการปรับตัวของนักเรียน

ด้านการปรับตัว	ระดับการปรับตัว		
	ดี	ปานกลาง	ไม่ดี
สภาพร่างกายและจิตใจ	15 - 11	10 - 6	5 - 1
เพื่อน	15 - 11	10 - 6	5 - 1
บรรยากาศการเรียนการสอน	15 - 11	10 - 6	5 - 1
บุคคลทั่วไป	15 - 11	10 - 6	5 - 1
รวมทุกด้าน	60 - 41	40 - 21	21 - 1

วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล

1. วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล
นำแบบทดสอบที่มีคุณภาพไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง 35 คน
2. การจัดกระทำกับข้อมูล
 - 2.1 นำกระดาษคำตอบที่ได้จากการทดสอบแล้วมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
 - 2.2 จัดคะแนนการปรับตัวโดยส่วนรวม และแต่ละด้านเป็นระดับการปรับตัว โดยแบ่งเป็น 5 ระดับ ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
 - 2.3 วิเคราะห์ข้อมูล หาค่าความแตกต่างการปรับตัวด้านต่าง ๆ ตามตัวแปร โดยวิธีทางสถิติ
 - 2.4 เสนอผลวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เอาคะแนนมาจัดระดับการปรับตัวของเด็ก เพื่อหาจำนวนนักเรียนที่อยู่ใน
การปรับตัวระดับต่าง ๆ และนำเอาจำนวนนักเรียนที่มีระดับการปรับตัวต่าง ๆ มาคิดเป็น
ร้อยละ
2. หาค่าสถิติพื้นฐานของแต่ละกลุ่ม โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความแปรปรวน
(s^2)
3. หาค่าความแตกต่างในการปรับตัวรวมทุกบ้าน และแต่ละบ้านของเด็ก
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินต่างกัน โดยใช้ t-test แบบเป็นอิสระจากกัน
4. หาค่าความแตกต่างในการปรับตัวรวมทุกบ้าน และแต่ละบ้านของเด็กที่มี
ความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน โดยใช้ t-test แบบเป็นอิสระจากกัน
5. หาค่าความแตกต่างในการปรับตัวรวมทุกบ้าน และแต่ละบ้านของเด็ก
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินมีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาแตกต่างกัน โดยใช้ One - way ANOVA
6. หาค่าความแตกต่างในการปรับตัวรวมทุกบ้าน และแต่ละบ้านของเด็ก
ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินเพศต่างกัน โดยใช้ t-test แบบเป็นอิสระจากกัน

การหาค่าอำนาจจำแนกแบบทดสอบเป็นรายข้อและค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

1. วิเคราะห์แบบสอบถามเป็นรายข้อ (Item Analysis) โดยตรวจให้คะแนน
ตามเกณฑ์ที่กำหนดให้ รวมคะแนนของแต่ละคน จัดเรียงลำดับคะแนนจากสูงไปหาต่ำ
แล้วตัดเอา 27% ของกลุ่มสูง และ 27% ของกลุ่มต่ำ ใช้เทคนิค และตารางของ จุง เท ฟาน
(Fan. 1952 : 6 - 12)

2. การวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ ได้นำแบบทดสอบไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตร Coefficient Alpha ของ Cronbach (จ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 170 - 171)

$$L = \frac{n}{n - 1} \left[\frac{s_t^2 - \sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ	L	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	n	แทน	จำนวนข้อของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	s_i^2	แทน	ความแปรปรวนรายข้อ
	s_t^2	แทน	ความแปรปรวนของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	$\sum s_i^2$	แทน	ผลรวมของค่าความแปรปรวนรายข้อ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยพื้นฐานของแต่ละกลุ่ม คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความแปรปรวนของข้อมูล (s^2)

1.1 การหาคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) โดยใช้สูตร (จ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 หาค่าความแปรปรวน ใช้สูตร (ล้น สายยศ และอังคณา สายยศ

2528)

$$s^2 = \frac{N\sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ s^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง
 $(\sum x^2)$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
 x^2 แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
 N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2. เทคนิคการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมี 2 ตัวประกอบ (One-Way Analysis of Variance) (ชูศรี วงศ์รัตน 2527 : 249 - 250)

สูตรการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมี 1 ตัวประกอบ

Source of variation	df	Sum of square (SS)	Mean square (MS)	F
Between groups	k-1	$SS_B = \sum_{j=1}^k \left(\frac{T_j^2}{n_j} \right) - \frac{T^2}{N}$	$MS_B = \frac{SS_B}{k-1}$	$F = \frac{MS_B}{MS_W}$
Within Groups	N-k	$SS_W = SS_T - SS_B$	$MS_W = \frac{SS_W}{N-k}$	
Total	N-1	$SS_T = \sum_{j=1}^k \sum_{i=1}^{n_j} x_{ij}^2 - \frac{T^2}{N}$		

T_j = ผลรวมของคะแนน n ค่าในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง

$$\sum_{j=1}^k \sum_{i=1}^{n_j} x_{ij}^2 = \text{ผลรวมของ คะแนนแต่ละตัวยกกำลังสองทุก ๆ ค่าในทุกกลุ่มตัวอย่าง}$$

n_j = จำนวนคะแนนในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง

k = จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

N = จำนวนคะแนนทั้งหมด

T = ผลรวมของ คะแนนทั้งหมด

T^2 = ผลรวมของ คะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

3. ใช้ t-test ในการหาค่าความแตกต่างที่มี 2 ตัวแปร เมื่อมีเหตุผลที่จะเชื่อว่าจะมีความแตกต่างกัน (ชูศรี วงศ์วัณณะ 2527 : 180)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{s_1^2}{n_1} + \frac{s_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าความแตกต่าง

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และกลุ่มที่ 2
ตามลำดับ

s_1^2, s_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และกลุ่มที่ 2
ตามลำดับ

n_1, n_2 แทน จำนวนข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และกลุ่มตัวอย่าง
ที่ 2 ตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เข้าใจได้ตรงกันในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัย
จึงได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
s^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนน
df	แทน	Degree of Freedom
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน Analysis of Variance
SS	แทน	ค่าผลบวกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสอง
CVD	แทน	ค่าความแตกต่างระหว่างกลุ่ม
t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นตอน ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ ระยะเวลาปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทาง
การได้ยิน แบ่งเป็น

- 1.1 ทุกด้านโดยส่วนรวม
- 1.2 ระยะเวลาปรับตัว
- 1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 1.4 ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา
- 1.5 เพศ

ตอนที่ 2 เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

โดยจำแนกตาม

- 2.1 ระดับการได้ยิน
- 2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 2.3 ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา
- 2.4 เพศ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 แปลความหมายของคะแนน เพื่อจัดระดับการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.1 ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องของการได้ยินทั้งหมด

ตาราง 3 ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ด้านกำรปรับตัว	ระดับกำรปรับตัว						รวม (คน)
	ดี		ปานกลร		ม่ดี		
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
สภำร่ำงกำยแล่จิตใจ	7	20.00	25	71.43	3	8.57	35
เพื่อน	13	37.14	19	54.29	3	8.57	35
บรรยากาศกำรเรียน							
กำรสอน	10	28.57	22	62.86	3	8.57	35
บุคคลห้วไป	10	28.57	23	65.71	2	5.71	35
รวมทุกด้าน	10	28.57	23	68.57	2	5.71	35

จากตาราง 3 พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีการปรับตัวรวมทุกด้าน และแต่ละด้านส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวทั้ง 4 ด้าน ที่มีอยู่ในการปรับตัวระดับดี พบว่า การปรับตัวกับเพื่อน ในระดับดี มีมากกว่าด้านอื่น (ร้อยละ 37.14) และปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจ ในระดับดีมีน้อยกว่าด้านอื่น (ร้อยละ 20.00)

1.2 ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตาม
การได้ยิน

ตาราง 4 ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามการได้ยิน

ด้านการปรับตัว	ระดับการปรับตัว						รวม (คน)
	ที่		ปานกลาง		ไม่		
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
สภาพร่างกายและจิตใจ							
สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 dB	5	21.74	17	73.91	1	4.35	23
สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 dB	2	16.67	9	75.00	1	8.33	12
เพื่อน							
สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 dB	10	43.48	11	47.83	2	8.89	23
สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 dB	5	41.67	6	50.00	1	8.33	12
บรรยากาศการเรียนการสอน							
สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 dB	9	39.13	11	47.83	3	15.05	23
สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 dB	3	25.00	8	66.67	1	8.33	12
บุคคลทั่วไป							
สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 dB	7	30.43	14	60.87	2	8.70	23
สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 dB	3	25.00	8	66.67	1	8.33	12
รวมทุกด้าน							
สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 dB	7	30.43	15	65.22	1	4.35	23
สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90	3	25.00	8	66.67	1	8.33	12

จากตาราง 4 พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สูญเสียการได้ยินระหว่าง 70 - 90 เดซิเบล มีการปรับตัวรวมทุกด้านและแต่ละด้าน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวทั้ง 4 ด้านที่มีอยู่ในการปรับตัวระดับดี พบว่ามีการปรับตัวกับเพื่อน ในระดับดีมีมากกว่าด้านอื่น (ร้อยละ 43.48) และปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจ ในระดับดีมีน้อยกว่าด้านอื่น (ร้อยละ 21.74)

ส่วนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบล มีการปรับตัวรวมทุกด้านและแต่ละด้าน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวทั้ง 4 ด้านที่มีอยู่ในการปรับตัวระดับดี พบว่ามีการปรับตัวกับเพื่อนอยู่ในระดับดีมีมากกว่าด้านอื่น (ร้อยละ 41.67) และปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจ ในระดับดีมีน้อยกว่าด้านอื่น (ร้อยละ 16.67)

1.3 ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตาราง 5 ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ด้านการปรับตัว	ระดับการปรับตัว						รวม (คน)
	ดี		ปานกลาง		ไม่ดี		
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
สภาพร่างกายและจิตใจ							
ผลการเรียนสูง	5	26.31	13	68.42	1	5.26	19
ผลการเรียนต่ำ	2	12.50	12	75.00	2	12.50	16
เพื่อน							
ผลการเรียนสูง	9	47.37	9	47.37	1	5.26	19
ผลการเรียนต่ำ	2	12.50	12	75.00	2	12.50	16
บรรยากาศการเรียนการสอน							
ผลการเรียนสูง	9	47.37	9	47.37	1	5.26	19
ผลการเรียนต่ำ	2	12.50	12	75.00	2	12.50	16
บุคคลทั่วไป							
ผลการเรียนสูง	7	36.84	11	57.90	1	5.26	19
ผลการเรียนต่ำ	3	18.75	12	75.00	1	6.25	16
รวมทุกด้าน							
ผลการเรียนสูง	8	42.11	11	57.89	-	-	19
ผลการเรียนต่ำ	2	12.50	13	81.25	1	6.25	16

จากตาราง 5 พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการปรับตัวรวมทุกด้านและแต่ละด้าน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวทั้ง 4 ด้าน ที่มีอยู่ในการปรับตัวระดับดี พบว่ามีการปรับตัวกับเพื่อน และบรรยากาศการเรียนการสอน ในระดับดีมีมากกว่าด้านอื่น (ร้อยละ 47.37 เท่ากัน) และปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจ ในระดับดีมีน้อยกว่าด้านอื่น (ร้อยละ 26.31)

ส่วนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีการปรับตัวรวมทุกด้าน และแต่ละด้านอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวทั้ง 4 ด้าน ที่มีอยู่ในการปรับตัวดี พบว่ามีการปรับตัวกับบุคคลทั่วไป ในระดับดีมีมากกว่าด้านอื่น (ร้อยละ 18.75) ส่วนด้านอื่นมีร้อยละ 12.50 เท่ากันหมด

1.4 ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา

ตาราง 6 ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตาม
ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา

ด้านการปรับตัว	ระดับการปรับตัว						รวม (คน)
	ดี		ปานกลาง		ไม่ดี		
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
สภาพร่างกายและจิตใจ							
เศรษฐกิจสูง	2	16.67	9	75.00	1	8.33	12
เศรษฐกิจปานกลาง	5	35.71	6	42.86	3	21.43	14
เศรษฐกิจต่ำ	-	-	8	88.89	1	11.11	9
เพื่อน							
เศรษฐกิจสูง	8	66.67	3	25.00	1	8.33	12
เศรษฐกิจปานกลาง	6	42.86	5	35.71	3	21.43	14
เศรษฐกิจต่ำ	1	11.11	8	88.89	-	-	9
บรรยากาศการเรียนการสอน							
เศรษฐกิจสูง	7	58.33	4	33.33	1	8.33	12
เศรษฐกิจปานกลาง	5	35.71	8	57.14	1	7.14	14
เศรษฐกิจต่ำ	1	11.11	6	66.67	2	22.22	9
บุคคลทั่วไป							
เศรษฐกิจสูง	5	41.67	6	50.00	1	8.33	12
เศรษฐกิจปานกลาง	4	28.57	8	57.14	2	14.29	14
เศรษฐกิจต่ำ	2	22.22	7	77.78	-	-	9

ตาราง 6 (ต่อ)

ด้านการปรับตัว	ระดับการปรับตัว						รวม (คน)
	ดี		ปานกลาง		ไม่ดี		
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
รวมทุกด้าน							
เศรษฐกิจสูง	6	50.00	5	41.67	1	8.33	12
เศรษฐกิจปานกลาง	4	28.57	8	57.14	2	14.29	14
เศรษฐกิจต่ำ	-	-	8	88.89	1	11.11	9

จากตาราง 6 พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาสูงมีการปรับตัวรวมทุกด้าน เพื่อน บรรยายภาคการเรียนการสอนส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี (ร้อยละ 50.00 ร้อยละ 66.67 ร้อยละ 58.33 ตามลำดับ) เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวทั้ง 4 ด้านที่มีอยู่ในระดับดีพบว่า ปรับตัวกับเพื่อน ในระดับดีมีมากกว่าด้านอื่น (ร้อยละ 66.67) และปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจดี ในระดับดีมีน้อยกว่าด้านอื่น (ร้อยละ 16.67)

ส่วนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาปานกลาง มีการปรับตัวรวมทุกด้าน และด้านอื่น ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางยกเว้นการปรับตัวกับเพื่อน โดยมีการปรับตัวกับเพื่อนส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี (ร้อยละ 42.86) เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวทั้ง 4 ด้านที่มีอยู่ในระดับดี พบว่าปรับตัวกับเพื่อน ในระดับดีมีมากกว่าด้านอื่น ๆ (ร้อยละ 66.67)

และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา
 ทำมีการปรับตัวรวมทุกบ้านและแต่ละบ้าน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบ
 การปรับตัวทั้ง 4 ด้านที่มีอยู่ในระดับที่พบว่าปรับตัวกับบุคคลทั่วไปอยู่ในระดับที่มีมากกว่า
 ด้านอื่น ๆ (ร้อยละ 22.22)

1.5 ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนก
 ตามเพศ

ตาราง 7 ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามเพศ

การปรับตัว	ระดับการปรับตัว						รวม (คน)
	ดี		ปานกลาง		ไม่ดี		
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
สภาพร่างกายและจิตใจ							
หญิง	4	25.00	11	68.75	1	6.25	16
ชาย	3	15.79	15	78.95	1	5.26	19
เพื่อน							
หญิง	9	56.25	6	37.50	1	6.25	14
ชาย	6	31.58	12	63.16	1	5.26	19
บรรยากาศการเรียนการสอน							
หญิง	2	12.5	13	81.25	1	6.25	16
ชาย	2	10.53	15	78.94	2	10.53	19
บุคคลทั่วไป							
หญิง	7	43.75	8	50.00	1	5.26	16
ชาย	3	15.79	15	78.95	1	5.26	19
รวมทุกด้าน							
หญิง	6	37.50	9	56.25	1	6.25	16
ชาย	4	21.05	15	78.95	-	-	19

จากตาราง 7 พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศหญิง มีการปรับตัวรวมทุกค่านและค่านอื่นส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นการปรับตัวกับเพื่อน ที่ปรับตัวส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี (ร้อยละ 56.25) เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวทั้ง 4 ค่าน ที่มีอยู่ในระดับดีพบว่าปรับตัวกับเพื่อน ในระดับดีมีมากกว่าค่านอื่น ๆ (ร้อยละ 56.25) และปรับตัวค่านบรรยากาศการเรียนการสอน ในระดับดีน้อยกว่าค่านอื่น (ร้อยละ 12.50)

ส่วนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศชาย มีการปรับตัวรวมทุกค่าน และแต่ละค่าน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อเปรียบเทียบการปรับตัวทั้ง 4 ค่านที่มีอยู่ในระดับดีพบว่าปรับตัวกับเพื่อน ในระดับดีมีมากกว่าค่านอื่น ๆ (ร้อยละ 31.58) และปรับตัวค่านบรรยากาศการเรียนการสอน ในระดับดีน้อยกว่าค่านอื่น (ร้อยละ 10.53)

2.1 เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
จำแนกตามการได้ยิน

ตาราง 8 เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตาม
การสูญเสียการได้ยิน

การปรับตัว	N	$\bar{X}$	s^2	t
สภาพร่างกายและจิตใจ	35			0.90
สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 dB	23	8.91	7.90	
สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 dB	12	8.08	6.08	
เพื่อน	35			1.08
สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 dB	23	10.04	9.04	
สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 dB	12	9.92	8.45	
บรรยากาศการเรียนการสอน	35			0.45
สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 dB	23	8.22	8.45	
สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 dB	12	7.83	4.33	
บุคคลทั่วไป	35			0.26
สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 dB	23	9.35	8.42	
สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 dB	12	9.08	7.90	
รวมทุกด้าน	35			0.77
สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 dB	23	36.17	102.42	
สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 dB	12	33.92	49.17	

$$df = 33 \quad t_{0.05} = 2.042$$

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีการสูญเสียการได้ยินระหว่าง 70 - 90 เดซิเบล และสูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบล มีการปรับตัวรวมทุกด้าน และแต่ละด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีระดับการได้ยินต่างกัน มีการปรับตัวรวมทุกด้าน และแต่ละด้านไม่แตกต่างและไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อ 1

2.2 เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตาราง 9 เปรียบเทียบการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตาม
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การปรับตัว	N	$\bar{X}$	S^2	t
สภาพร่างกายและจิตใจ				1.03
ผลสัมฤทธิ์สูง	19	9.05	8.93	
ผลสัมฤทธิ์ต่ำ	16	8.13	5.72	
เพื่อน				1.04
ผลสัมฤทธิ์สูง	19	10.53	8.93	
ผลสัมฤทธิ์ต่ำ	16	8.63	7.32	
บรรยากาศการเรียนการสอน				1.63
ผลสัมฤทธิ์สูง	19	8.99	4.95	
ผลสัมฤทธิ์ต่ำ	16	7.44	6.80	
บุคคลทั่วไป				1.30
ผลสัมฤทธิ์สูง	19	9.44	5.03	
ผลสัมฤทธิ์ต่ำ	16	8.56	11.20	
รวมทุกด้าน				1.31
ผลสัมฤทธิ์สูง	19	30.33	66.51	
ผลสัมฤทธิ์ต่ำ	16	32.06	86.26	

$$df = 33 \quad t_{.05, 33} = 2.042$$

จากตาราง 9 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการปรับตัวรวมทุกด้าน และแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหมายความว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการปรับตัวรวมทุกด้าน และแต่ละด้านไม่แตกต่างกัน และไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อ 3

1.3 เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
จำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา

ตาราง 10 เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน
ตามฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา

การปรับตัว	Source of Variation	df	SS	MS	F
ด้านสภาพร่างกาย และจิตใจ	ระหว่างกลุ่ม	2	5.00	2.50	0.33
	ภายในกลุ่ม	32	241.18	7.54	
	รวม	34	246.17		
กับเพื่อน	ระหว่างกลุ่ม	2	25.62	12.71	1.48
	ภายในกลุ่ม	32	276.27	8.63	
	รวม	34	301.89		
ด้านบรรยากาศ การเรียนการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	50.76	25.38	4.41
	ภายในกลุ่ม	32	183.98	6.75	
	รวม				
กับบุคคลทั่วไป	ระหว่างกลุ่ม	2	12.75	6.37	0.78
	ภายในกลุ่ม	32	259.94	8.12	
	รวม	34	272.69		
รวมทุกด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	346.71	173.36	2.23
	ภายในกลุ่ม	32	2487.69	77.74	
	รวม	34			

$$F_{.05} (2, 32) = 3.30$$

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่างกัน มีการปรับตัวด้านบรรยากาศการเรียนการสอนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหมายความว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาแตกต่างกันและสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ข้อ 2 เพียงบางประการเท่านั้น เนื่องจากเมื่อพิจารณาการปรับตัวรวมทุกด้าน ด้านสภาพร่างกายและจิตใจกับเพื่อนและกับบุคคลทั่วไป แล้วปรากฏว่ามีการปรับตัวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหมายความว่าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่างกัน มีการปรับตัวรวมทุกด้าน ด้านสภาพร่างกายและจิตใจ กับเพื่อน กับบุคคลทั่วไปไม่แตกต่างกัน และไม่สอดคล้องกับสมมติฐานบางประการในข้อ 2

ในด้านการบรรยากาศการเรียนการสอนได้ทำการตรวจสอบหาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่โดยใช้วิธี เชฟเฟ้ (Scheffé) (ชูศรี วงศ์วิริยะ 2527 : 264)

$$Cv_d = \sqrt{(k-1) (F^*) (MSw) \frac{1}{n_j} + \frac{1}{n_j}}$$

$$\text{เมื่อ } (k-1) = 2 \quad \frac{1}{n_j} + \frac{1}{n_j} = 0.27$$

$$F^* = 3.30 \quad MSw = 6.75$$

$$Cv_d = 83.18$$

ตาราง 11 เปรียบเทียบการปรับตัวด้านบรรยากาศการเรียนการสอนเป็นรายคู่ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามฐานะเศรษฐกิจ

ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา		ต่ำ	กลาง	สูง
	$\bar{X}$	6.11	8.43	9.67
ต่ำ		-	2.32	3.56*
กลาง			-	1.24
สูง				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ความแตกต่างระหว่างกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำ $>$ ค่า CVD

จากตาราง 11 หมายความว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาสูงกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่ำ มีการปรับตัวด้านบรรยากาศการเรียนการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
จำแนกตามเพศ

ตาราง 12 เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำแนกตามเพศ

การปรับตัว	N	$\bar{X}$	S	t
1. สภาพร่างกายและจิตใจตนเอง	35			0.99
หญิง	16	9.13	7.98	
ชาย	19	8.21	6.62	
2. เพื่อน	35			2.06*
หญิง	16	10.69	8.63	
ชาย	19	8.79	5.88	
3. บรรยากาศการเรียนการสอน	35			0.59
หญิง	16	9.36	6.78	
ชาย	19	7.84	7.25	
4. กับบุคคลทั่วไป	35			1.48
หญิง	16	10.20	16.96	
ชาย	19	8.47	5.15	
5. รวมทุกด้าน	35			1.47
หญิง	16	37.88	98.65	
ชาย	19	33.32	65.23	

$$df = 33 \quad t_{0.05, 33} = 2.042$$

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากตาราง 12 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีเพศต่างกัน มีการปรับตัวด้านเพื่อนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งหมายความว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศหญิง มีการปรับตัวกับเพื่อนได้ดีกว่าเพศชาย และสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ตามข้อ 4 เพียงบางประการ เพราะนักเรียนเพศหญิงและเพศชายมีการปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจด้วยบรรยากาศทางการเรียนการสอนกับบุคคลทั่วไป และรวมทุกด้าน แตกต่างกันอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีการปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจ ด้านบรรยากาศการเรียนการสอนกับบุคคลทั่วไป และรวมทุกด้าน ไม่แตกต่างกันและไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้บางประการในข้อ 4

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับ เด็กปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบการปรับตัว 4 ด้าน ได้แก่ สภาพร่างกายและจิตใจ เพื่อน บรรยากาศการเรียนการสอน และบุคคลทั่วไปรวมทุกด้านและแต่ละด้านของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับ เด็กปกติ โดยจำแนกตามสิ่งที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. ระดับการได้ยิน
2. ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
4. เพศ

สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับ เด็กปกติ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่างกัน มีการปรับตัวในแต่ละด้านและรวมทุกด้านแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับ เด็กปกติ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการปรับตัวในแต่ละด้านและรวมทุกด้านแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับ เด็กปกติ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่างกัน มีการปรับตัวในแต่ละด้าน และรวมทุกด้านแตกต่างกัน
4. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับ เด็กปกติ ซึ่งเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินต่าง เพศกัน มีการปรับตัวในแต่ละด้านและรวมทุกด้านแตกต่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุ 15 - 20 ปี ที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตอนปลาย และอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2530 มีนักเรียนทั้งหมด 35 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลมี 1 ชุด แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน อันได้แก่

1.1 แบบสอบถามฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา ให้ผู้ปกครองเป็นผู้ตอบ

1.2 แบบสอบถามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ม.1 - ม.4 ผู้วิจัยค้นเองจากทะเบียนประวัติของโรงเรียน

พิบูลประชาสรรค์ เพราะนักเรียนทั้งหมดเป็น และเคยเป็นนักเรียนโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์

ม.5 - ป.วส. ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตอบ

1.3 ระดับการได้ยินเพศ อายุ ผู้วิจัยค้นคว้าเองจากทะเบียนประวัติของโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์

2. แบบทดสอบการปรับตัวของนักเรียน 4 ด้าน คือ ด้านสภาพร่างกาย และจิตใจ ด้านบรรยากาศการเรียนการสอน กับเพื่อน และกับบุคคลทั่วไป ด้านละ 15 ข้อ รวม 60 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .82

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลมาทำการวิเคราะห์นั้น ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอนดังนี้

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน

1.1 นักเรียน ม.5 - ป.วส. ให้นักเรียนเอาแบบสอบถามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปให้อาจารย์ที่ปรึกษากรอกแล้วให้นักเรียนเอามาส่งวันสอบแบบทดสอบการปรับตัว

1.2 ส่งแบบสอบถามฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาไปกับนักเรียน แล้วให้นักเรียนนำมาส่งวันสอบแบบทดสอบการปรับตัว

1.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ม.1 - ม.4 อายุ เพศ ระดับการไคยีน ผู้วิจัยค้นหาจากทะเบียนประวัติของโรงเรียนพินุลประชาสรรค์

2. แบบทดสอบการปรับตัวของนักเรียน

2.1 นัดหมายกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการไคยีน จำนวน 35 คน มาที่โรงเรียนพินุลประชาสรรค์

2.2 เตรียมแบบทดสอบ 40 ชุด ผู้วิจัยเป็นผู้วางแผนและดำเนินการสอบเอง

2.3 อธิบายให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง เข้าใจวัตถุประสงค์และผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการทำแบบทดสอบ

2.4 แจกแบบทดสอบให้ทำ โดยเตือนให้เขียนชื่อ นามสกุลก่อนลงมือทำข้อสอบ

2.5 นำผลการสอบมาวิเคราะห์ โดยวิธีทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. จัดระดับการปรับตัวของนักเรียนทั้งหมด 35 คน จำแนกตามระดับการไคยีน ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเพศ

2. หาค่าสถิติพื้นฐานของข้อมูล

3. หาค่าความแตกต่างการปรับตัวของนักเรียนจำแนกตามระดับการไคยีน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเพศ โดยใช้ t-test

4. หาค่าความแตกต่างการปรับตัวของนักเรียนตามฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา โดยวิธี ANOVA

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. ระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ได้ผลดังนี้
 - 1.1 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีการปรับตัวรวมทุกด้าน และแต่ละด้านส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยปรับตัวได้กับเพื่อน และปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจดีที่สุด
 - 1.2 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 เดซิเบล มีการปรับตัวรวมทุกด้านและแต่ละด้านส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยปรับตัวได้กับเพื่อน และปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจดีที่สุด
 - 1.3 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบล มีการปรับตัวรวมทุกด้านและแต่ละด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยมีการปรับตัวได้มากกับเพื่อน และปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจดีที่สุด
 - 1.4 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการปรับตัวรวมทุกด้านและแต่ละด้าน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยปรับตัวกับเพื่อน และบรรยากาศการเรียนการสอนได้มาก และปรับตัวต่อยุทธศาสตร์สภาพร่างกายและจิตใจ
 - 1.5 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีการปรับตัวรวมทุกด้านและแต่ละด้าน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยปรับตัวมากกับบุคคลทั่วไป
 - 1.6 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาสูง มีการปรับตัวรวมทุกด้าน เพื่อน และบรรยากาศการเรียนการสอนอยู่ในระดับดี โดยปรับตัวได้มากกับเพื่อน และการปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจดีกว่าคนอื่น
 - 1.7 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาปานกลาง มีการปรับตัวกับเพื่อนอยู่ในระดับดี
 - 1.8 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่ำ มีการปรับตัวรวมทุกด้านและแต่ละด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยปรับตัวได้มากกับบุคคลทั่วไป

1.9 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศหญิง มีการปรับตัวส่วนใหญ่ อยู่ในระดับดี คำนกับเพื่อน และมีการปรับตัวด้านบรรยากาศการเรียนการสอนน้อยกว่า คำนอื่น

1.10 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศชาย มีการปรับตัว รวมทุกคำน และแต่ละคำน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง โดยปรับตัวกับเพื่อนได้มากและ ปรับตัวได้ค้อยคำนบรรยากาศการเรียนการสอน

2. เปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้ผล ดังนี้

2.1 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สูญเสียการได้ยินระหว่าง 70 - 90 เดซิเบล และมากกว่า 90 เดซิเบล มีการปรับตัวทุกคำนและรวมทุกคำน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และต่ำ มีการปรับตัวทุกคำน และรวมทุกคำน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

2.3 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของ บิดามารดาสูง ปานกลาง และต่ำ พบว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา สูง ปรับตัวคำนบรรยากาศการเรียนการสอนดีกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของ บิดามารดาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนั้นมีการปรับตัวแตกต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศหญิงและเพศชายมีการ ปรับตัวกับเพื่อนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนการปรับตัวคำนอื่น และรวมทุกคำน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

1. จากการจัดระดับการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน พบว่า

1.1 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 เดซิเบล สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบล มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เพศชาย มีการปรับตัวรวมทุกด้านและแต่ละด้าน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง

1.2 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาสูง มีการปรับตัวส่วนใหญ่อยู่ในระดับดีในการปรับตัวกับเพื่อน และบรรยากาศการเรียนการสอน

1.3 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาปานกลาง และเพศหญิง มีการปรับตัวส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี ในการปรับตัวกับเพื่อน

1.4 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเกือบทุกกลุ่มตัวแปร ปรับตัวเข้ากับเพื่อนได้มากกว่าด้านอื่น ยกเว้น นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่ำ มีการปรับตัวกับบุคคลทั่วไปได้มากกว่าด้านอื่น

1.5 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 เดซิเบล สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบล มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่ำ ปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจน้อยกว่าด้านอื่น ๆ

1.6 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาปานกลาง มีการปรับตัวด้านบุคคลทั่วไปน้อยกว่าด้านอื่น ๆ

1.7 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพศหญิงและเพศชาย มีการปรับตัวด้านบรรยากาศการเรียนการสอนน้อยกว่าด้านอื่น

ผลแสดงให้เห็นการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วม ห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ โดยทั่วไปมีการปรับตัวอยู่ในระดับปานกลาง และปรับตัวกับเพื่อน ได้ดีกว่าด้านอื่น ๆ ขณะที่ส่วนใหญ่ปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจน้อยกว่าด้านอื่น ซึ่งสอดคล้องกับนักการศึกษาหลายท่าน ได้แก่ ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม

(ศรียา นิยมธรรม และประภัศร นิยมธรรม 2519 : 179) บลัมเบิร์ก (Blumberg, 1973 : 174 - 175) และลัทแมน (ละออ ฤทธิกร และจิตต์โส อินทโสฬส 2524 : 45 อ้างอิงมาจาก Luttman, 1979) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดการเรียนร่วมระหว่างนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักเรียนปกติ พอสรุปได้ว่า เพื่อให้เกิดทักษะในการติดต่อสื่อสาร มีความรู้สึกอบอุ่นแม้ว่าตนจะมีความแตกต่างในด้านการได้ยิน สามารถพัฒนาการปรับตัวขึ้นเรื่อย ๆ จนสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ และสามารถอยู่กับคนทั่วไปได้อย่างเป็นสุข ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้พบว่าแม้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะสามารถปรับตัวอยู่ในระดับที่น่าพอใจก็ตาม นักเรียนกลุ่มนี้ก็ยังมีการปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจน้อยกว่าด้านอื่น ๆ แม้การจัดเรียนร่วมจะส่งเสริมพัฒนาการในด้านปรับตัวให้ดีขึ้นปัญหาเกี่ยวกับเบาะรองเรื่องการสูญเสียการได้ยินที่เกิดกับเด็กก็ยังอยู่ในความรู้สึก ความสำนึกของเด็กอยู่เสมอว่าเรามีการได้ยินน้อยกว่าคนอื่นจนทำให้การปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินน้อยกว่าด้านอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ วาสนา ศรีมณี (วาสนา ศรีมณี 2527 : 8) สุภาณี สนิธิรัตน์ (สุภาณี สนิธิรัตน์ 2527 : 79 - 80) และรจนา ทรพรหมานนท์ (รจนา ทรพรหมานนท์ 2528 : 87 - 89) สรุปได้ว่า พัฒนาการของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะดำเนินไปในลักษณะที่มีเบาะรองเป็นทุนเดิมอยู่เสมอ การรู้วาทนแตกต่างจากคนอื่นก่อให้เกิดความวิตกกังวล ไม่มีความมั่นคงทางจิตใจ วากระแวง

2. การเปรียบเทียบการปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งพบว่า

2.1 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 เดซิเบล และสูญเสียการได้ยิน มากกว่า 90 เดซิเบล มีการปรับตัวรวมทุกด้าน และทุกด้าน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 เดซิเบล และสูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบล มีการปรับตัว รวมทุกด้านและแต่ละด้านแตกต่างกัน และจากการจัดระดับการปรับตัวก็พบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีการปรับตัวส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ทุกด้าน โดยปรับตัวกับเพื่อนได้มากกว่าด้านอื่น และปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจน้อยกว่าด้านอื่น ที่เป็น

เช่นนี้เพราะนักเรียนทั้งสองกลุ่มได้รับการยอมรับจากเพื่อน และบุคคลอื่น ๆ ในโรงเรียน ไม่แตกต่างกัน และนักเรียนที่สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบลบางคนอาจจะมีปัจจัยอื่น ๆ ที่ได้เปรียบนักเรียนที่สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 เดซิเบล เช่น มีสติปัญญาดีกว่า ฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่า ได้รับการเลี้ยงดูด้วยวิธีที่ดี มีอุปสมบัติ และความสามารถพิเศษที่เด็กคนอื่น ๆ ยอมรับมากกว่า ซึ่งขัดแย้งกับการศึกษาของนักการศึกษาหลายท่าน ดังนี้

จากการศึกษาของ กาญจนา คงทอง (กาญจนา คงทอง 2528 : 56) พบว่า เด็กที่สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 เดซิเบล และสูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบล มีความสามารถในการพูดแตกต่างกัน ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของ จีร์รต์น โอเจรีย (จีร์รต์น โอเจรีย 2526 : 91) ที่พบว่า นักเรียนที่มีระดับการได้ยินต่างกัน มีความสามารถในการเปล่งเสียงต่างกัน เมื่อการได้ยินต่างกันการพูดและการเปล่งเสียงก็แตกต่างกัน นักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้จะมีความสามารถในการปรับตัวแตกต่างกันตามที่ ศรียา นิยมธรรม (ศรียา นิยมธรรม 2519 : 2) ที่กล่าวว่า การพูดเป็นพฤติกรรมชนิดหนึ่งซึ่งช่วยสร้างโลกของเด็ก ช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางสังคม ช่วยในการอบรมเด็ก ช่วยแนะหรือบังคับให้เด็กเกิดความรู้สึกอบอุ่นหรือหวั่นกลัว ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ช่วยให้มีความคิด มีความรู้สึกตลอดจนมีเจตคติต่าง ๆ จากการใช้คำพูดและการปรับตัวของเด็กที่ได้รับอิทธิพลจากการพูด และโดยนัยเกี่ยวกับการพูดจึงมีอิทธิพลต่อการปรับตัวของเด็กด้วย ซึ่งสอดคล้องกับ เบทส์ (ศรียา นิยมธรรม และประภัสสร นิยมธรรม 2520 : 79 อ้างอิงมาจาก Betts. 1943) ที่กล่าวว่าความสามารถในคำการพูดที่ดี จะช่วยเด็กในการสื่อความหมายและมีความคิดรวบยอดต่าง ๆ ได้กว้างขวางซึ่งจะก่อให้เกิดความเข้าใจในการอ่านได้เป็นอย่างดี

2.2 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีการปรับตัวรวมทุกด้าน และแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกัน ซึ่งขัดแย้งกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนสูง และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีการปรับตัวรวมทุกด้านและแต่ละด้านแตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ กิลล์ (Gill. 1962 : 144 - 149) ที่พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนสูง มีความสามารถในการปรับตัวทางสังคม และแก้ปัญหาได้ดีกว่าเด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ การศึกษาครั้งนี้ได้ผลดังกล่าวน่าจะเป็นเพราะ การปรับตัวของเด็กทั้งสองกลุ่มยังขึ้นอยู่กับสิ่งต่อไปนี้ตามการศึกษาของ เวอร์นอน (ศิริวิมล แสงเมือง 2529 : 24 อ้างอิงมาจาก Vernon. 1968) การมีสติปัญญาสูงจะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมหรือการเปลี่ยนแปลงแก้ไขสิ่งแวดล้อมให้ดีขึ้นด้วย นอกจากนี้การปรับตัวยังขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครอบครัว (สมสรร สุวรรณเลิศ 2514 : 1 - 4) ปัญหาทางเศรษฐกิจ การคบเพื่อน (วัฒนา พุ่มเล็ก 2513 : 97) ฐานะทางสังคม (ทองพูล บุญยิ่ง 2526 : 55) ความมั่นคงทางอารมณ์ และมีความสามารถในการบังคับตนเอง (สมคิด ไชยนิษฐา 2510 : 26 - 27) จากการจึกระกับ การปรับตัว พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการปรับตัวส่วนใหญ่อยู่ในระดับดี ในการปรับตัวกับเพื่อน และบรรยากาศการเรียนการสอน ในขณะที่นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีการปรับตัวส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลางทุกด้าน และปรับตัวไ้มากกับบุคคลทั่วไป ตัวเลขดังกล่าวมีความแตกต่างกันไม่มากนักจึงไม่สามารถคำนวณตามวิธีทางสถิติได้เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างทั้งที่กล่าวมาแล้ว

2.3 นักเรียนที่มีความบกพร่องที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาสูง และนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่ำ มีความสามารถในการปรับตัวด้านบรรยากาศการเรียนการสอนแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ทั้งไว้ว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่างกัน จะมีความสามารถในการปรับตัวต่างกัน และสอดคล้องกับการศึกษาของนักการศึกษาหลายท่าน ได้แก่ เรดริค (Redlich. 1978 : 229 - 230) สปริงเกอร์ (Springer. 321 - 328) พวงสร้อย วรกุล (พวงสร้อย วรกุล 2522 : 84) สรุปได้ว่า ฐานะทางเศรษฐกิจมีผลต่อการปรับตัวมาก นั่นคือถ้านักเรียนมีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาสูงกว่า จะปรับตัวได้ดีกว่านักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่ำกว่า และสอดคล้องกับการศึกษาของ ยุนิน นิสัยนัท (ยุนิน นิสัยนัท 2515 : 25) พบว่า นักเรียนกลุ่มที่รายได้ของบิดา

มาราคาต่ำจะมีปัญหาการปรับตัวมากที่สุด จากการจัดระดับการปรับตัวในการศึกษาคครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงนอกจากจะปรับตัวกับบรรยากาศการเรียนการสอนอยู่ในระดับดีแล้วการปรับตัวกับเพื่อนยังอยู่ในระดับดีด้วย และปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจน้อยกว่าค่านอื่นทั้งนี้เป็นผลจาก เด็กกลุ่มนี้มีเงินที่เป็นปัจจัยสำคัญในการใช้จ่ายในการเรียน และเงินยังเป็นปัจจัยในการคบเพื่อนด้วย แต่ฐานะทางเศรษฐกิจก็ไม่สามารถแก้ปัญหาในการปรับตัวได้อย่างสิ้นเชิง โดยเฉพาะปัญหาการปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจ ซึ่งตรงกับ สุปาดี สนธิรัตน์ (สุปาดี สนธิรัตน์ 2527 : 79 - 80) ที่กล่าวว่า บุคคลที่พิการทางกายจะถูกกดขี่ทั้งภายนอกและภายในตนเอง การรับรู้ตนเองแตกต่างจากบุคคลอื่นก่อให้เกิดความวิตกกังวล รู้สึกว่าตนเองไม่มีค่า มีความรู้สึกไวต่อความรู้สึกนึกคิดและท่าทางของผู้อื่นที่มีต่อคน อันเป็นผลต่อการปรับตัวนั่นเอง

2.4 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศหญิง ปรับตัวกับเพื่อนได้ดีกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐาน บางส่วนที่ทั้งไว้ว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เพศหญิงและเพศชาย ปรับตัวรวมทุกด้านและแต่ละด้านแตกต่างกัน และสอดคล้องกับการศึกษาของ แคคเกอร์ (Kakkar. 1968 : 706) พบว่าเด็กหญิงมีความสามารถในการปรับตัวมากกว่าเด็กชาย และไม่สอดคล้องกับ คาเพลน (Kaplan. 1959 : 293) โสกา ชูกุลชัย และคนอื่น ๆ (โสกา ชูกุลชัยและคนอื่น ๆ ม.ป.ป. : 158) สรุปได้ว่า เด็กชายมีการปรับตัวได้ดีกว่าเด็กหญิง ขณะที่ ประภาศรี ฉายาสู่ตะบุตร (ประภาศรี ฉายาสู่ตะบุตร 2529) พบว่าเด็กหญิงและเด็กชายที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีปัญหาสุขภาพจิตไม่แตกต่างกัน จากการศึกษาครั้งนี้ได้ผลดังนี้ เป็นเพราะนักเรียนเพศหญิงที่โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ ส่วนใหญ่มีความสามารถด้านการผ่อนร่า การปีนมือ การทำอาหาร และสววย ทำให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อนที่เป็นเด็กปกติมากกว่าเด็กชายซึ่งมักจะสูญเสียการได้ยินมากกว่า และเก็บตัวมากกว่าเด็กหญิง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากข้อมูลที่ได้พบในการศึกษาครั้งนี้ว่า แม่เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะปรับตัวให้อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ แต่ก็ยังพบว่าเด็กเหล่านี้มีการปรับตัวด้านสภาพร่างกายน้อยกว่าคนอื่น ๆ ดังนั้นผู้ที่ทำหน้าที่จัดการศึกษา ครูผู้สอน และผู้ปกครองจะต้องคำนึงถึงความสำคัญของการปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้วยการหาทาง และวิธีที่จะช่วยลดผลกระทบจากการให้เรียน

1.2 จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ มีการปรับตัวอยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ ดังนั้นในการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จึงพยายามให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินทุกคนได้มีโอกาสได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ เพื่อให้พัฒนาการทางด้าน การปรับตัวของเด็กดำเนินไปอย่างราบรื่น เป็นไปด้วยดี ตลอดไป

1.3 จากการศึกษาครั้งนี้พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศชายปรับตัวกับเพื่อนได้น้อยกว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศหญิง จึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอน ที่จะหาทางส่งเสริมการปรับตัวด้านนี้ให้กับนักเรียนชายเพื่อให้ปรับตัวกับเพื่อนได้ดีขึ้น

1.4 ครูผู้สอนควรจะทำการศึกษาเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นรายบุคคลเพื่อค้นหาความสามารถในการปรับตัว ปัญหาในการปรับตัว เพื่อหาทางช่วยเหลือด้านการปรับตัวเป็นรายบุคคล

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 การวิจัยครั้งต่อไปน่าจะได้นำการขยายตัวแปรที่มีผลต่อการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เช่น ความสามารถในการฟัง ความสามารถในการพูด แบบการเลี้ยงดู ระดับการศึกษาของบิดามารดา สติปัญญาของเด็ก อาชีพของผู้ปกครอง อายุของบิดามารดา สุขภาพจิตของบิดามารดา การปรับตัวของบิดามารดา ความอดทนทางการเรียนของเด็ก ระบบการเรียนที่แตกต่างกัน

2.2 ควรจะมีการวิจัยถึงปัญหาในการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ทำให้เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินปรับตัวไม่ดี จะได้นำเอาผลการวิจัยมาแนะนำ

ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวกับเด็กให้ช่วยส่งเสริมการปรับตัวของเด็กเหล่านี้ต่อไป

2.3 ควรจะได้มีการวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมใดที่เหมาะสม ควรจะนำมาใช้กับเด็กเพื่อแก้ปัญหาในการปรับตัวด้านต่าง ๆ ที่เกิดกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ဘဏ္ဍာပုံစံ

บรรณานุกรม

- กาญจนา คงทอง การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการพูดและมโนภาพแห่งตน
ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ซึ่งเรียนในชั้นเฉพาะ
กับชั้นเรียนรวม ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2528, 67 หน้า อักษรำเนา
- คมเพชร ฉัตรศุภกุล การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจของการปรับตัวและ
กิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษา ป.กศ. ปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนสูงและต่ำของวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.
วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 123 หน้า อักษรำเนา
- จวีร์ทัศน์ โอเจริญ การศึกษาเปรียบเทียบความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนหญิงที่มี
ระดับการได้ยินต่างกัน ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2526, 110 หน้า อักษรำเนา
- จุศรี วงศ์รัตน์ เทคนิคการไร้อัติตีเพื่อการวิจัย พิมพ์ครั้งที่ 3 โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล
2527, 370 หน้า
- ดวงเคื่อน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจุบัน ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับสุขภาพจิต
และจริยธรรมของนักเรียนวัยรุ่น สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2524, 297 หน้า
- ทองพูล บุญอึ้ง การศึกษารูานะทางสังคมมิติ มโนภาพแห่งตน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 และมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัย
วิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 74 หน้า อักษรำเนา
- นิภาพร จินตาวาณิช ความสัมพันธ์ระหว่างความสัมฤทธิ์ผลในการเรียนกับความสามารถในการ
ปรับตัวในสังคม วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2512, 44 หน้า อักษรำเนา
- บงอร ชูพงศ์ การศึกษาสภาพปัญหาที่ส่งผลต่อการปรับตัวของนักเรียนอาชีวศึกษา ในกรุงเทพ
มหานคร ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523,
93 หน้า อักษรำเนา

ประพันธ์ สุททาวาส ความก้าวร้าวกับการอบรมเลี้ยงดู ปรินิพนิต กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 56 หน้า อักษรดำเนิน

ประภาศรี ฉายาสุตะบุตร สุขภาพจิตของนักเรียนวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 2529,
86 หน้า อักษรดำเนิน

ประยูร นรการณกุล โรคจิต - โรคประสาท ชัยมงคลการพิมพ์ 2500, 313 หน้า

ณกุล อารยะวิบูลย์ การฟื้นฟูสมรรถภาพการฟังและการพูด เอกสารประกอบการสอนวิชา
การศึกษาพิเศษ 2521 ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่และการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 68 หน้า

การศึกษาพิเศษในปัจจุบัน เอกสารประกอบการบรรยายครั้งที่ 27 ภาควิชา
การศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523,
170 หน้า

พวงสร้อย วรกุล การศึกษาเปรียบเทียบสภาพปัญหาในด้านการปรับตัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร และจังหวัดสงขลา ปรินิพนิต กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522, 99 หน้า อักษรดำเนิน

มนูญ แป้นเจริญ การศึกษาเปรียบเทียบปัญหาส่วนตัว ปัญหาสังคม และปัญหาการเรียนของ
นักเรียนอาชีวศึกษา นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย และนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับ 5 จังหวัด
สงขลา ปรินิพนิต กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522,
102 หน้า อักษรดำเนิน

ยุพิน นิสัยนค์ การศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางค่านิยมธุรกิจ การปรับตัวและกิจกรรม
ของนักศึกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2514 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ
ของวิทยาลัยครูในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ปรินิพนิต กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
2515, 94 หน้า อักษรดำเนิน

รจนา ทรรทรานนท์ และคนอื่น ๆ เมื่อลูกติการจะทำอย่างไร คลินิกโรคซึมเศร้าและการพูด
ภาควิชาโรค คอ นาสิก อาริวงษ์วิทยา คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัย
มหิดล 2528, 124 หน้า

ละออ ชูศิริ และจิตต์ไธ อินทโสฬส การเปรียบเทียบทางการใช้ภาษาของเด็กที่มีความบกพร่อง ทางการไต่ถามที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ และที่เรียนในระดับพิเศษ ในระดับอนุบาล

ภาควิชาการศึกษาพิเศษ วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ 2524, 74 หน้า

ฉ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา ทวีกิจการพิมพ์ 2524, 187 หน้า

หลักการวิจัยทางการศึกษา ทวีกิจการพิมพ์ 2528, 314 หน้า

วัฒนา ชุ่มเล็ก การศึกษาเปรียบเทียบขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนเท่ากับนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนสูงระดับ มัธยมศึกษาในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย 2513, 97 หน้า อีกสำเนา

วาสนา ศรีมณี พัฒนาการทางบุคลิกภาพ เอกสารประกอบการสอน โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ 2522, 22 หน้า

ศรียา นิยมธรรม "ผลของความบกพร่องทางการไต่ถามที่มีต่อบุคลิกภาพ" 25 ปี แห่งการจัด การศึกษาของ คนหูหนวกในประเทศไทย หน้า 175 - 185 โรงพิมพ์เจริญกิจ 2519

เอกสารประกอบการสอนวิชาพัฒนาการทางภาษา ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่และ การศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2523, 128 หน้า

ศรียา นิยมธรรม และประภัสร์ นิยมธรรม การสนทนาแบบธุรกิจ สำนักพิมพ์อักษรบัณฑิต 2520, 317 หน้า

ศรีเรือน แก้วกังวาล จิตวิทยาพัฒนาการ แพรววิทยา 2518, 134 หน้า

ศิริวิมล แสงเมือง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเข้าใจในการฟังของนักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางการไต่ถาม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 4 บริษัทยาภิวันท์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2519, 81 หน้า อีกสำเนา

สक्ति ชีระบุตร การฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพสำหรับผู้บกพร่องทางการไต่ถาม เอกสารประกอบ การเรียน หน้า 87 - 131 2527,

สมคิด ไชยอินทร์ การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพทางคำานของนักเรียนที่มีความสามารถ
ในการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน
สาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2510,
 65 หน้า อักษรำเนา

สมคิด บุญเรือง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคิดสร้างสรรค์ แรงจูงใจไม่สัมพันธ์
ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ในจังหวัดชลบุรี
ปีการศึกษา 2515 วิทยานิพนธ์ กค.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516,
 64 หน้า อักษรำเนา

สมทรง สุวรรณเลิศ "ปัญหาทางการเรียนในเด็ก" วารสารจิตวิทยาคลินิก 3 : 1 - 4
 ธันวาคม 2514

สุธา จันทร์เอม และสุรางค์ จันทร์เอม จิตวิทยาวัยรุ่น โรงพิมพ์อักษรบริการ 2518,
 320 หน้า

สุภาณี สนิธิรัตน์ จิตวิทยาเด็กพิเศษ ภาควิชาจิตวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 เกษตรศาสตร์ 2527, 520 หน้า

สุภา มาลาภู "สุขภาพจิตของนักเรียน" การอบรมครูแนะแนวรุ่น 1 กองแนะแนว
 กรมวิชาการ 2518, ไม่มีเลขหน้า

สุภาพรรณ ไกรทจรัส "การปรับตัวระยะวัยรุ่น" สุขภาพจิตเล่ม 1 จิตวิทยาในการดำรงชีวิต
 หน้า 136 - 150 คณะครูศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2527, 413 หน้า

สุรัช โกศิยะกุล การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการปรับตัวของนักเรียนมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 จังหวัดกำแพงเพชร วิทยานิพนธ์ กค.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2526, 130 หน้า อักษรำเนา

โสภา ชูฤทธิ์ และคนอื่น ๆ จิตวิทยาปกคิ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ม.ป.ป., 180 หน้า

อัมพร โอตระกูล "ศึกษาสุขภาพจิตผู้รับบริการศูนย์สุขภาพจิต" วารสารจิตวิทยาคลินิก
 9 : 144 - 155 สิงหาคม 2521

อรทัย ชื่นบุญย์ สุขภาพจิตและการปรับอารมณ์ โรงพิมพ์ ที แอนด์ เอส ม.ป.ป.,
 124 หน้า

อารี ทวีเจริญรัตน์ เอกสารประกอบการเรียนจิตวิทยาพัฒนาการ หน้า 164 - 175
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก 2522, 120 หน้า

- ✓ Bertrand, Alvin L. Rural Sociology: An Analysis of Contemporary Life.
New York, McGraw-Hill Book Company, Inc., 1958, 454 p.
- Blumberg, Carole, The Hearing Impaired Child in a Regular Classroom.
The Alexander Graham Bell Association for the Deaf. inc., 1973.
- Bruinnicks, R. and P. Denney. "Social Status of Hearing Impaired Children
in Regular Classroom" Exceptional Children. 40 : 336 - 342, 1974.
- Desena, Paul A. "The Role of Consistency in Identifying Characteristics
of Three Levels of Achievement," The Personal and Guidance Journal.
43 : 145 - 149, October, 1964.
- Elser, R. "The Social Position of Hearing Handicapped Children in the
Regular Grades," Exceptional Children. 25 : 304 - 309, 1959.
- ✓ Farrugia, K. and G.F. Austin, "A study of Social - Emotional Adjustment
Pattern of Hearing-Impaired Students in Different Educational Settings,"
American Annals of the Deaf. 125 : 535 - 541, 1980.
- Frick, Elizabeth. "Adjusting to Integration Some Difficulties Hearing
Impaired Children Have to Public School," The Volta Review.
75 : 36 - 46, 1973.
- Gill, L.J. "Some Non-Intellectual Correlated of Academic Achievement
among Mexican Secondary School Student," Journal of Educational
Psychology. 53 : 144 - 149, March, 1962.
- ✓ Gillmer, B. Von, Haller and other. Industrial and Organizational Psychology.
New York, McGraw-Hill Book Company, 1971. 682 p.
- Gronlund, Norman Edward. Sociometry in the Classroom. New York, & Row,
1959. 340 p.
- Hoffsomer, Harold. The Sociology of American Life : An Introduction
Analysis. New Jersey, Prentice-Hall, Inc., 1958. 628 p.
- Horst, Van, den A. "Defective Hearing, Social Achievement and
School Choice," The Teacher of the Deaf. 59 : 398 - 414, 1971.
- Hurlock. Child Development. 4th ed., New York, McGraw-Hill, 1950. 766 p.
- Jordan, Thomas E. The Exceptional Child. Columbus, Ohio, E. Merrill, 1962.
352 p.
- Kakkar, S.B. "Adjustment and Self-Acceptance," The Psychological Abstract.
42 : 706, May 1968.

Kaplan, Louis. Mental Health and Human Relation in Education.
New York, Harper and Brothers, 1959. 515 p.

Karchmer, M.A. and R. Trybus. "Who are the Deaf Children in Mainstream program?," Series R. Number 4. Washington, D.C., Gallaudet College Office of Demographic Studies, 1977. 11 p.

Kay, William. Moral Education. London, George Allen & Unwin Ltd., 1975. 383 p.

Klausmeirer, H.T. and R.E. Riple. Learning and Human Abilities.
New York, Harper & Row Publisher, Inc., 1971. 810 p.

✓ Lazarus, Richard S. Patterns of Adjustment and Human Effectiveness.
New York, McGraw-Hill, 1969. 680 p.

✓ Leevinger, J. and Ossorio, A. "Evaluation of Therapy by Delf - report: A Parafox," Journal Abnormal Social Psychology. (1950. 58 : 392-394.

Moore, Donald F. Educating the Deaf : Psychology, Principle and Practices.
Boston, Houghton Mifflin Company, 1978. 347 p.

Myklebust, M.R. The Psychology of Deafness. New York, Grune & Stratton, 1964. 432 p.

Redlich, Fritz. "Trends in American Mental Health," American Journal of Psychiatry. 135 : 229 - 230, January, 1978.

Reich, C. and others. "The Integration of Hearing Impaired Children in Regular Classrooms," American Annals of the Deaf. 122 : 534 - 543, December, 1977.

Ringness, Thomas A. Mental Health in the School. New York, Random House, 1968. 491 p.

Rodda, M. "Social Adjustment of Deaf Adolescents," International Audiology. 8 : 422 - 450, 1969.

Rogers, C.R. "The Organization of Personality," American Psychologists. 2 : 358 - 368 December, 1947.

Salem, J.M. "Partial Integration at the High School Level," Volta Review. 73 : 42 - 46, 1971.

Shaffer, Laurace F. and Edward J. Shoben. The Psychology of Adjustment.
Boston, Houghton Mifflin Company, 1956. 672 p.

Shaw, Marvin Evert. Theories of Social Psychology. New York, McGraw-Hill, 1970. 414 p.

Springer, N. A comparative Study of the Psychoneurotic Responses of Deaf and Hearing Children. J. Bd. Psychol., 1938. 459 p.

Spriner, N.N. "The Infulence of Geneval Social Status on the Emotional Stubility of Children," Pedagog Sem. 4 : 321 - 328, May, 1938.

Telford, C.W. and M. Sawrey. The Excpotional Individual. Englewood Cliffs, N.J. Prentice-Hall. 1967.

ពាក្យស្នង

ภาคผนวก

แบบสอบถามฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา

แบบสอบถามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ม.5 ม.6 ป.วส.

ตารางแสดงระดับการไต่ขึ้น เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจ
ของบิดามารดา

ตารางค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ

แบบทดสอบการปรับตัวของนักเรียน

เรียน ท่านผู้ปกครอง (น.ส., นาย).....

เนื่องจากดิฉันเป็นครูสอนอยู่ในโรงเรียนพิบูลประชาสรรค์ และกำลังศึกษาระดับปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร วิชาเอกการศึกษาพิเศษ สาขาการสอนผู้บกพร่องจากการได้ยิน ขณะนี้ได้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่องความสามารถในการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องจากการได้ยิน อันจะมีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้เด็กสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ไม่เป็นภาระของผู้ปกครองและสังคม

จึงใคร่ขอความกรุณาให้ท่านกรอกข้อความตามความเป็นจริงมากที่สุด และจะถือว่าข้อมูลเหล่านี้เป็นความลับ

ขอแสดงความนับถือ

(อนุสรณ์ สมตระกูล)

แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

โปรดกาเครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง
เกี่ยวกับตัวท่านให้มากที่สุด ถ้าข้อความไม่มีคำตอบไว้ โปรดเขียนคำตอบลงในช่องว่าง
ที่ให้ไว้อย่างชัดเจน

1. ข้าพเจ้าเกี่ยวข้องกับ

☐ บิดา

☐ มารดา

ฐานะอื่น ๆ

☐ ญาติ

2. รายได้ประจำเดือน และรายได้พิเศษในเวลา 1 เดือนของข้าพเจ้า
และ (สามี, ภรรยา) รวมกันแล้วประมาณ

☐ ต่ำกว่า 4,000 บาทต่อเดือน

☐ อยู่ระหว่าง 4,000 - 11,000 บาทต่อเดือน

☐ มากกว่า 11,000 บาทต่อเดือน

.....

ขอขอบคุณ

(อนุสรณ์ สมตระกูล)

เรียน อาจารย์ที่ปรึกษา (นาย, น.ส.).....

ดิฉันเป็นครูสอนอยู่ในโรงเรียนพินุลประชาสรรค์ กำลังศึกษาต่อระดับปริญญาโท
 วิชาเอกการศึกษาพิเศษ สาขาการสอนผู้บกพร่องทางการได้ยิน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร ขณะนี้กำลังทำวิทยานิพนธ์เรื่อง ความสามารถในการปรับตัวของ เด็กที่มี
 ความบกพร่องทางการได้ยิน ยังขาดข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กบางประการ

จึงใคร่ขอความกรุณาให้ท่านกรอกข้อความตามความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวเด็ก
 เพื่อเอาไปใช้เป็นข้อมูลในการวิจัย

ขอแสดงความนับถือ

(อนุสรณ์ สมตระกูล)

แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่ท่านเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ได้แก่

1. น.ส., นาย.....

ผลการเรียนเฉลี่ยในภาคเรียนที่ 1 และ 2 ปีการศึกษา 2529

☐ ต่ำกว่า 2

☐ มากกว่า 2

2. น.ส., นาย.....

ผลการเรียนเฉลี่ยในภาคเรียนที่ 1 และ 2 ปีการศึกษา 2529

☐ ต่ำกว่า 2

☐ มากกว่า 2

3. น.ส., นาย.....

ผลการเรียนเฉลี่ยในภาคเรียนที่ 1 และ 2 ปีการศึกษา 2529

☐ ต่ำกว่า 2

☐ มากกว่า 2

4. น.ส., นาย.....

ผลการเรียนเฉลี่ยในภาคเรียนที่ 1 และ 2 ปีการศึกษา 2529

☐ ต่ำกว่า 2

☐ มากกว่า 2

ขอขอบคุณ

(อนุสรณ์ สมุทรกุล)

ตาราง 13 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

โรงเรียน	เพศ		dB		ผลสัมฤทธิ์ การเรียนรู้		ฐานะทางเศรษฐกิจ ปีคามาตรา		
	หญิง	ชาย	70-90	> 90	สูง	ต่ำ	สูง	กลาง	ต่ำ
พิบูลประชาสรรค์	8	13	13	8	10	11	6	9	6
วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีว ศึกษา วิทยาเขตเอี่ยมละออ	2		2		2		1	1	
วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีว ศึกษา วิทยาเขตโชติเวช	3		2	1	2	1	1	2	
กรุงเทพเทคนิคนนท์	1	4	3	2	2	3	2	1	2
กรุงเทพวิจิตรศิลป์และ พาณิชยการ	2		1	1	2		1		1
สันติราษฎร์บำรุง		1		1		1		1	
เทคนิควิทยา		1		1	1		1		

ตาราง 14 ค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายเป็นรายข้อของแบบทดสอบการปรับตัว
 ด้านสภาพร่างกายและจิตใจ เฉพาะข้อที่ผู้วิจัยสร้างเอง

ข้อ	r	P
2	.24	.30
19	.59	.50
34	.42	.61
36	.42	.61
49	.42	.61
50	.42	.61
51	.20	.50

ตาราง 15 แสดงค่าอ่านจําแนกเป็นรายข้อ

ข้อ	ค่าอ่านจําแนก (r)
1	5.43
* 2	0.24
3	9.50
4	6.43
5	9.00
6	5.83
7	6.29
8	9.83
9	9.64
10	10.50
11	9.33
12	12.83
13	9.33
14	6.42
15	8.66
16	6.66
17	6.14
18	11.17
* 19	0.59
20	9.33
21	8.17

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อ	ค่าอ่านจากจำแนก (r)
22	9.83
23	4.29
24	9.17
25	6.71
26	10.33
27	10.00
28	8.17
29	7.83
30	11.00
31	6.66
32	10.66
33	9.33
* 34	0.42
35	7.33
* 36	0.42
37	4.86
38	11.80
39	9.33
40	2.38
41	4.29
42	6.17
43	7.67

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (r)
44	7.17
45	7.71
46	8.83
47	11.20
48	7.00
49	0.42
50	0.42
* 51	0.20
52	7.17
53	6.67
54	10.83
55	9.67
56	4.57
57	5.29
58	7.42
59	10.50
60	9.66

หมายเหตุ

* หมายถึงข้อที่ผู้วิจัยคำนวณหาค่าอำนาจจำแนกเอง

แบบสอบถามวัดการปรับตัวของนักเรียน

คำชี้แจงในการทำแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อสภาพร่างกาย และจิตใจของตนเอง เพื่อน บรรยายากาศการเรียนการสอน และบุคคลทั่วไป ผลที่ได้จากการตอบคำถามของนักเรียนนี้ จะนำไปศึกษาค้นคว้าเพื่อประโยชน์ต่อโรงเรียน ครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง คือนักเรียนเอง ตลอดจนนักเรียนรุ่นต่อ ๆ ไปอีกด้วย แบบสอบถามนี้ไม่มีข้อถูก หรือผิด ขอให้นักเรียนตอบตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของตนเองมากที่สุด คำถามมี 60 ข้อ ใช้เวลา 60 นาที ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อความ แล้วทำเครื่องหมาย $\times$ ทับอักษร ใช่ หรือไม่ใช่ เพียงคำใดคำหนึ่งเท่านั้น ในกระดาษคำตอบ

จะเลือก $\times$ ข้อใด ขอให้ดูความหมายดังนี้

ใช่ หมายถึง ตรงกับความเป็นจริงที่นักเรียนประสบกันอยู่เป็นส่วนใหญ่

ไม่ใช่ หมายถึง ตรงกับความเป็นจริงที่นักเรียนประสบอยู่น้อยมาก หรือไม่มีเลย

ตัวอย่าง

ข้อ ก นักเรียนมักติดเชื้หวัดจากบุคคลอื่นได้ง่าย

~~ใช่~~ ไม่ใช่

ข้อ ข เพื่อน ๆ ชอบเลือกให้ข้าพเจ้าทำงานร่วมกับกลุ่มด้วยเสมอ

ใช่ ~~ไม่ใช่~~

คำอธิบาย เกี่ยวกับข้อที่นักเรียนเลือก

ข้อ ก นักเรียนเลือก ใช่ หมายความว่า เมื่อนักเรียนได้พูดคุยหรือพบปะกับบุคคลอื่น แล้วนักเรียนมักจะเป็นหวัดบ่อย ๆ

ข้อ ข นักเรียนเลือก ไม่ใช่ หมายความว่า เพื่อนหลาย ๆ คน ไม่ชอบชวนให้นักเรียนมาทำงานร่วมในกลุ่มด้วย

ต่อไปนี้นี้เป็นแบบสอบถาม ขอให้นักเรียนอ่านอย่างตั้งใจ แล้วตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด คำว่า "ข้าพเจ้า" และ นักเรียน หมายถึงตัวนักเรียนเอง

ข้อ	ข้อความ
1	เมื่อข้าพเจ้าเป็นหวัดแล้ว ข้าพเจ้าจะใช้เวลารักษาตัวเองอยู่นานมากกว่า 7 วัน
2	ข้าพเจ้าเสียใจและอายมาก ทุกครั้งที่พูดให้คนอื่นฟังแล้วไม่เข้าใจ
3	ข้าพเจ้ามีความรู้สึกกลัว แต่ไม่ทราบว่าจะกลัวอะไร
4	เมื่อกลับจากโรงเรียนไปถึงบ้านแล้วข้าพเจ้าจะเหนื่อยมากทุกวัน ไม่อยากทำการบ้าน ไม่อยากทำอะไร แต่อยากนอนดูโทรทัศน์เฉย ๆ ทุกวัน ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าร่างกายแข็งแรง ไม่เจ็บป่วย
5	ข้าพเจ้าจะโกรธเพื่อน ๆ เมื่อเขาพูดถึงรูปร่าง หน้าตา หรือส่วนที่ทำให้ข้าพเจ้าอาย
6	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตัวเองไม่มีเพื่อน
7	ข้าพเจ้าคิดว่าการ เริ่มต้นพูดคุยกับเพื่อนต่างเพศก่อนข้าพเจ้าไม่กล้าทำ
8	ข้าพเจ้าไม่มีเพื่อนที่ฟังและให้คำแนะนำแก่ข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ามีเรื่องไม่สบายใจ หรือเรื่องที่ทำให้ข้าพเจ้ากลุ้มใจ
9	ข้าพเจ้ากลัวเมื่อต้องไปพูดหน้าชั้นเรียน
10	เมื่อครูให้ข้าพเจ้าออกไปทำอะไร ๆ ให้เพื่อนดูหน้าชั้นเรียน ข้าพเจ้าคิดไม่ได้ว่าจะทำอะไร ทำอย่างไร ทำให้กลุ้มใจมาก
11	เวลาครูถามให้ข้าพเจ้าลุกขึ้นตอบในห้องเรียน ข้าพเจ้ากลัวมาก ๆ จนใจเต้นแรง
12	ข้าพเจ้าไม่ชอบเลย เวลาทำงานช่วยกันหลายคน
13	ข้าพเจ้าไม่ชอบพูดกับคนที่เพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก
14	ข้าพเจ้าอายทุกครั้ง เวลาต้องเดินคนเดียวเข้าไปในห้องประชุมที่กำลังมีการประชุม
15	คนที่ข้าพเจ้าเคยพบ เคยพูดคุยกันไม่บ่อย เวลาพบกันอีกครั้งข้าพเจ้าไม่กล้ามองหน้าเขา
16	ข้าพเจ้ากลัวมากเมื่อต้องไปพบกับคนที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน

ข้อ	ข้อความ
17	ข้าพเจ้ากลุ่มใจมากที่เป็นคนจำอะไร ๆ ไม่ได้ สมองง่าย
18	ข้าพเจ้ารู้สึกปวดศีรษะบ่อย ๆ
19	ข้าพเจ้ารู้สึกปวดหูบ่อย ๆ
20	ข้าพเจ้ารู้สึกอ่อนเพลียและเหนื่อย แม้ว่าจะทำงานเล็กน้อยก็ตาม ทั้ง ๆ ที่สบายดี ไม่เจ็บป่วย
21	เพื่อน ๆ ชอบข้าพเจ้าเพราะคิดว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนที่ดีของเขา
22	เมื่อเพื่อน ๆ พุกล้อเล่นเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตาที่น่าอาย ข้าพเจ้าจะโกรธมากเร็วมาก
23	ข้าพเจ้าไม่เคยคิดรักหรือชอบเพื่อนคนไหนเลย
24	เพื่อน ๆ คิดว่าข้าพเจ้าทำงานช่วยเพื่อน ๆ ไม่ได้
25	ในการเรียนบางครั้งครูให้ทำงานด้วยตัวเอง บางอย่างถ้าข้าพเจ้าทำไม่ได้ ข้าพเจ้าอยากเอามือทุบโต๊ะแรง ๆ
26	ข้าพเจ้าไม่ชอบไปพูดหน้าชั้นเรียน จึงแกล้งทำให้ครูไม่เรียก
27	ข้าพเจ้ากลัวมากขึ้นเรื่อย ๆ จนนอนไม่หลับเพราะใกล้วันสอบเร็ว ๆ นี้
28	ข้าพเจ้าไม่ชอบทำตามคำสั่งครู เช่น ให้คัดผมสั้น
29	เมื่อมีคนพูดถึงข้าพเจ้าว่าทำอะไร ๆ ไม่ดี ข้าพเจ้าจะกลุ่มใจมาก
30	ถ้าเกิดไฟไหม้ใกล้บ้านข้าพเจ้าจะไม่ไปช่วยเหลืออะไรเลย
31	เมื่อพูดคุยกับคนที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร
32	เวลาไปงานเลี้ยงสังสรรค์ ข้าพเจ้าจะอายมากเพราะคิดว่าตัวเองแต่งกายไม่ดี
33	เวลาอ่านหนังสือเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าจะปวดศีรษะบ่อย ๆ
34	ข้าพเจ้าทำถูก แต่เพื่อนโกรธ ข้าพเจ้าจะเสียใจมาก ๆ
35	ข้าพเจ้าปวดท้องบ่อย ๆ โดยไม่ต้องถ่ายอุจจาระ
36	ข้าพเจ้ากลัวบอกความจริงกับแม่ทุกครั้งว่าเอาเงินไปซื้ออะไร
37	เมื่อมีคนมาก ๆ มาช่วยกันทำงาน ข้าพเจ้าจะไม่ไปช่วยทำ

ข้อ	ข้อความ
38	เพื่อน ๆ มักไม่สนใจว่าข้าพเจ้าทำงานดีหรือไม่ดี
39	ข้าพเจ้าจะโกรธและเสียใจถ้าเพื่อนไม่ชวนให้ข้าพเจ้าช่วยทำงาน
40	ข้าพเจ้าไม่ยอมแพ้เพื่อนเมื่อมีการแข่งขัน
41	ข้าพเจ้าจะเสียใจมากเมื่อเรียนไม่ทันเพื่อน
42	ข้าพเจ้ารู้ว่าควรจะอ่านหนังสือเรื่อย ๆ ทุกวัน แต่ข้าพเจ้าไม่ชอบอ่านเลย จะอ่านหนังสือเมื่อใกล้ ๆ วันสอบจึงจะอ่าน
43	ถ้าครูสั่งให้เอาของอะไรก็ตามมาโรงเรียน ข้าพเจ้าไม่เคยเอามาเลย
44	ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองเรียนหลายวิชาเกินไป จนทำให้ปวดศีรษะบ่อย ๆ
45	ข้าพเจ้ามักไม่กล้าขอให้เพื่อนช่วยเหลื
46	เมื่อถูกเพื่อนแกล้งเล่น ๆ นิดหน่อย ข้าพเจ้าก็จะโกรธเร็วทันทีและไม่พอใจมาก
47	ข้าพเจ้าไม่ยอมไปพบผู้อำนวยการ หรือแพทย์ เพราะกลัว
48	ถ้ามีเด็กที่เล็กกว่าข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้าโกรธ ข้าพเจ้าจะตีเด็กคนนั้น
49	ข้าพเจ้าจำวันเกิดของใครได้ข้าพเจ้าจะไปอวยพร หรือซื้อของขวัญให้เขาเสมอ ๆ
50	ข้าพเจ้าโกรธมากเมื่อมีคนพูดว่าข้าพเจ้าพูดไม่จริง
51	ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองทำงานได้ไม่ดีเท่าที่คนหนุ่มกดี
52	ถ้าข้าพเจ้าไม่ชอบเพื่อนคนไหนข้าพเจ้าจะคิดว่าเขาเวลามีเพื่อนคนอื่น ๆ อยู่ด้วย
53	เมื่อข้าพเจ้าโกรธเพื่อนคนไหน แต่มัคงบ่ได้ ข้าพเจ้าจะพูดว่า "วันหลังจะคบทีระวังให้ดี"
54	ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีเพื่อนคนไหนชอบข้าพเจ้าเลย
55	ข้าพเจ้ารู้สึกไม่อยากเรียนเพราะไม่มีเครื่องใช้ในการเรียนมากเพียงพอ
56	ข้าพเจ้าไม่อยากเรียนเพราะห้องเรียนไม่สะอาด และโต๊ะเก้าอี้เกะกะ
57	ข้าพเจ้ารู้สึกทวนทว ว่าคาบเรียนอยากหยุดโต๊ะทั้ง ๆ เพราะเพื่อนคุยกันในห้องเรียนทำให้ข้าพเจ้าเรียนไม่รู้เรื่อง

ข้อ	ข้อความ
58	ข้าพเจ้าจะแอบป็นอยู่หลังเพื่อน ๆ เวลาทำงานเลี้ยงสัตว์
59	ข้าพเจ้าลุ่มใจเวลาไปไหน ๆ กับคนอื่นที่รู้จักกันใหม่ ๆ
60	ข้าพเจ้ามีอาการเหนื่อย และเบื่อไม่อยากทำอะไร เพราะฝึกหัดเมื่อมีคนมาก

การปรับตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อายุระหว่าง 15 - 20 ปี
ที่เรียนร่วมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ในกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
อนุสรณ์ สมตระกูล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษามหาบัณฑิต
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2531

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียน
รวมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ในโรงเรียนปกติ อายุ 15 - 20 ปี จำนวนตามระดับ
การได้ยิน 2 ระดับคือ สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 เดซิเบล และมากกว่า 90 เดซิเบล
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2 ระดับคือ สูง และต่ำ ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา
3 ระดับคือ สูง กลาง ต่ำ เพศหญิงและชาย

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินอายุ 15 - 20 ปี
กำลังเรียนรวมห้องเรียนเดียวกับเด็กปกติ ในระดับมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา ในเขต
กรุงเทพมหานครรวม 7 โรงเรียน

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนใหญ่มีการปรับตัว
อยู่ในระดับปานกลาง รวมทั้งด้าน และแต่ละด้าน ยกเว้นนักเรียนที่มีความบกพร่อง
ทางการได้ยินที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาสูง ส่วนใหญ่
มีการปรับตัวกับเพื่อนและบรรยากาศทางการเรียนการสอนอยู่ในระดับดีและนักเรียนที่มี
ความบกพร่องทางการได้ยินที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาปานกลาง และเพศหญิง
ส่วนใหญ่มีการปรับตัวกับเพื่อนอยู่ในระดับดี นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่สูญเสีย
การได้ยิน 70 - 90 เดซิเบล สูญเสียการได้ยินมากกว่า 90 เดซิเบล มีผลสัมฤทธิ์ทางการ
เรียนสูง มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาต่ำ ปรับตัวด้านสภาพร่างกายและจิตใจดีกว่า
ด้านอื่น นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเพศหญิงและเพศชาย ปรับตัวด้านบรรยากาศ
การเรียนการสอนดีกว่าด้านอื่น ๆ และนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีฐานะ
ทางเศรษฐกิจของบิดามารดาปานกลาง มีการปรับตัวด้านบุคคลทั่วไปดีกว่าด้านอื่น ๆ

นักเรียนที่สูญเสียการได้ยิน 70 - 90 เดซิเบล และมากกว่า 90 เดซิเบล มีการ
ปรับตัวทุกด้านและ รวมทุกด้านต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียน
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำมีการปรับตัวทุกด้านและรวมทุกด้านแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดาสูง
ปรับตัวด้านบรรยากาศการเรียนการสอนได้ดีกว่ากับนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของบิดามารดา

ค่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ นักเรียนที่มีฐานะของบิดามารดาสูง
กลาง ค่า มีการปรับตัวแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนเพศหญิง
ปรับตัวกับเพื่อนได้ดีกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นนอกจากนี้แตกต่าง
กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ADJUSTMENT OF THE HEARING-IMPAIRED STUDENT AGED 15 - 20 YEARS
MAINSTREAMED IN THE CLASSROOM WITH
NORMAL STUDENT IN BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

ANUSON SRIKAW

Presented in partial fulfillment of the requirements

for the Master of Education degree

at Srinakharinwirot University

February 1988

The purpose of this research was to study the adjustment of the hearing-impaired students, aged 15 - 20 years, who were mainstreamed in the classroom with normal students classified into hearing impairment levels: 70 - 90 decibels and above 90 decibels; learning achievements: high and low; economic statuses: low, middle and high.

The sample included the hearing-impaired students, aged 15 - 20 years, who were mainstreamed in the classroom with normal students at the secondary and vocational education levels from 7 schools in Bangkok Metropolitan.

The finding showed that the most of hearing-impaired students adjusted to peer at a moderate level each and all aspects. Exception a high learning achievement level, economic status learning-impaired students, most of them adjusted with general public and instructional atmosphere at a high level. The most of moderate economic status hearing-impaired girls students adjusted to peer in general public at a high level. The students with hearing-impairment between 70 - 90 decibels and above 90 decibels had a high hearing learning achievement.

The students with hearing impairment between 70 - 90 decibels and above 90 decibels had different adjustment with no statistical significance in each aspects and all aspects combined at a .05 level. The students with high and low learning achievements had different adjustment with statistical significance at a .05 level of significance in each and all aspects combined. The students whose parents had a high economic status adjusted in the aspect of instructional atmosphere better than the students whose parents had a low economic status with statistical significance at a .05 level. In addition, it was found that the students

whose parents had high, middle and low economic statuses had different adjustment with no statistical significance at a .05 level. The girl students adjusted to peers better than the boy students with statistical significance at a .05 level. In other aspects it was found no statistical difference at .05 level of significance.